

De oprechte Zandvoorder speel-wagen

bron

De oprechte Zandvoorder speel-wagen. Gijsbert de Groot, Amsterdam 1780

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_opr004opre01_01/colofon.php

© 2013 dbnl

De Oprechte Sandtvoorder Speel-Wagen.

Scheydt-Liedeken.

Stemme: *Tot Godt moet ick al mijn noodt klagen.*

ADieu Haerlem soetendal,
Met al u schoon contreyen;
Adieu vrienden en magen al,
Mijn Maets ick niet vergeten sal
Daer ick mee ging vermeyen.

Adieu Andries de Busscher net,
Abraham Leenaerts mede:
Pieter Ioris daer by geset,
Ian Vermeers, Gillis de Smet,
Ouste Meeuwels sorcht vrede.

Ick danck u van herten seer,
Mijn lieve maets gepresen,
Voor goet geselschap t' allen keer,
En van u-lieder deugt en eer,
Die gy my hebt bewesen.

Adieu Iongmans en Dochters mee,
Tot dat wy weer vergaren;
Nu treck ick in Gods gelee,
Wat mach my deeren op de Zee,
Als my Godt wil bewaren.

Adieu Overveen en Santvoort,
Wijck op Zee daer neven:
Heemskerck, Beverwijck so't behoort,
Velsen Schooren Sant-poort,
Kortrijck wil ick begeven.

Adieu Breroo blinck-duynen wijt,

Albrechts-bergh, Bloemendale,
De Klaver-laen, Pasichier Petijt,
't Huys ter Cleef en 't Huys ter Spijt:
't Root-huys, sieckten vol qualen.

Adieu Sparendam, Pan-ael klaer,
Sparewouder-dijck seer hooge;
Hennighs-veer, Rustenburgh voorwaer,
Adieu Schalckwijck en Schoolnaer,
Daer men magh gaen in't drooge.

Adieu Lis, Hillegum, Heemstee,
't Slot Kraynest, Berckenroode:
Nussenburgh, Aerdenhout, Baen mee,
Den Hout daer men spanceert in vree,
Adieu ick laet u noode.

Adieu Liefd' die Trouw blijcken doet,
Adieu Pellicanisten,

Adieu Lief-boven al, Weest vroet,
Adieu edel Wijn-rancken soet,
Leef vrolijk sonder twisten.

Oorlof Princelijcke Princier,
Verstroyt uyt u Landsdouwe:
Cantica Bruyt, reyn van manier,
Gy die schuylt onder 't *Wit Angier,*
Blijf in *Liefde Getrouwe.*

[Ick sagh lestmael een dierken gaen]

Stemme: *Wispeltueringe Matroos.*

Ick sagh lestmael een dierken gaen,
Dat Meysken stond my heel wel aen;
De krullen volgen haer om 't hooft,
De koussen wit de muyltjes root,
Diamanten en stricken, sagh men blicken.

Sy heeft twee oogjes zwart als get,
Daer toe is sy noch geblancket:
Twee lipjes root als een corael,
Sy singt als een Nachtegael,
En is seer moy van leden, wel besneden.

Toen heb ick haer een weynigh tijdt,
Door oprechte min gevrijt;
En ick versocht het ja-woort strack,
Sy gaf my doen terstont de sack:
Ick liep aen bey mijn beenen, twee blaeu scheenen.

Ick was't vryen noch niet moe,
 'k Lieper weer terstont na toe,
 Ick sey Cato mijn lief mijn hert,
 Waerom doet ghy my dees smert?
 Want gy zijt mijn liefje, och mijn duyfje.

Doen was de Iuffrouw strack gereet,
 Die na de mode gaet gekleet,
 Mijn docht ick hadder hasert op,
 Als ick maer kreegh die kermis pop,
 Ick meen wel dat 't my rouwde, doen ick trouwde.

Voort heeft sy my terstont vertelt,
 Dat sy had hondert ponden gelt,
 Maer ick vond 'er met ongedult,
 Wel hondert duysent ponden schult,
 En borgt noch alle dagen, sonder vragen.

Dees Iuffrouw had het wonder vlack,
 So langh de Speelman sat op 't dack:
 Maer als 't sou aen een wercken gaen,
 Liet sy bot haer kussen staen,
 Sy ging 'er tijd passeeren, by commeeren.

De Kamme-sooltjes moeten aen,
 Al sou sy sonder hembdekens gaen:
 De hul die staet haer also schots,
 Noch so draegt dees Iuffrouw smots,
 Een zwarte Tip met kanten, twee Pendanten.

Sy is 't endt van mijn genucht,
 So haest dees Iuffrouw was bevrucht,
 Sa sat sy daer als een Madam,
 En sy terstont een meysken nam,
 En kreeg lusten met hopen, om te kopen.

So haest als sy yets kreeg in't hooft,
 So wiert sy bleeck en daer toe root,
 En sey, loopt meysken met een vlucht,
 Want 't sou letten aen mijn vrucht,
 Hael koeckjes hert en lecker, tot den Becker.

Als dees koeckjes gegeten zijn,
 So krijght sy lust tot roode wijn,
 En lapt also mijn winst in 't gat,
 Die verbruyde vuyle klat,

Ick ben nu wel geschooren en verlooren.
 Oorlof Iongmans volgh dees les,
 En al die hebben een Matres,
 Laet vry die kermis poppen staen,
 Die so na de mode gaen,
 Gy kont met sulcke vrouwen geen huis houwen.

*Hoe soet is de Min, in haer begin,
 Maer d'Huwb're staet die heeft wat in.*

'tSamen-spraeck, tussen Coridon en Silvia.

Op een aengename Voys.

RYst uyt den slaep schoone herderin,
 Aurora die komt ons ontwecken,
 Rijst uyt den slaep mijn schoon vriendin,
 Wy moeten samen in't velt gaen trecken.

Herderinne.

Wel wie hoor ick voor mijn deur?
 My roepen in der midder-nachten,
 Is't eenen herder of een monsieur?
 Die my so vroeg komt ontwaken.

Herder.

Och neen mijn schoone Silvia,
 't Is Coridon uwen beminde,
 Komt liefste want het wort te spa,
 Laet ons gaen treden onder de linde.

Herderinne.

Ach Coridon waer wilt ghy gaen,
 Ick sie de lucht is noch vol sterren;
 Wat maect gy so vroeg op de baen?
 Want de dagh is noch te verre.

Herder.

Wel hoe mijn schoone Engelin,
 Mijn schaepkens zijn al aen het weyden,
 Sa spoet u wat mijn herderin,
 Om uwent wille sal ick wat beyden.

Herderinne.

Wel is het waer? ach Coridon!
 Ick sal haest op de been wel wesen,

Ia Lief mijn waerde blom,
De Son is langh opgeresen.

Herder.

Sa komt mijn schoone herderin,
Ick sal u schaepkens gaen ontsluyten,
Ick salse drijven te velden in,
Om te gaen plucken de groene kruyden.

Herderinne

Wel Coridon, ach! toeft noch wat,
Ick moet mijn dan gereet gaen maken,
Dan sullen wy al langs dit pat,
Ons schaepkens drijven en vreugde rapen.

Herder.

Wel Lief ick bid u toef niet lanck,
Den Nachtegael begint te singen,
Al door zijn schoon en soet geklanck,
Mijn hert van vreugt begint te springen.

Herderinne.

Sa Coridon laet ons met vreugt,
Ons schaepjes in het velt gaen leyden,
Ach laet ons nu treden met deugt,
Al langs de groene klaver weyden.

Herder.

Ach Lief mijn schoone Silvia,
Sa komt mijn soetste Engelinne;
Och ontfangt my in u gena,
Laet ons gaen spreken van de minne.

Herderinne.

Coridon is dat u gedacht?
Mijn aen te spreken van de minne,
Gy zijt voorwaer niet wel bedacht,
Ick ben te jong een herderinne.

Herder.

Wel Lief ick bid u weest gerust,
Laet my u soetjes eens genaken,
Dat ick u geve eenen kus,
En dat al op u rooder kaken.

Herderinne.

Acht wat sal 't zijn! ach Coridon,
Als ghy een kusjen hebt gegeven?
Het sal verdwijnen als de Son,
Die over ons hier komt gescheenen.

Oorlof gy Herders in het groen,
 Leef soetjes met uw' Herderinne:
 Geeft met het aengenaem saysoen,
 Malkander eenen kus van minne.

t'Samen-spraeck, tussen een Joncker en een Herderinne.

Voys: Karel Koninck van Engelandt.

Joncker.

WEest overschoon Herderin gegroet,
 Liefste want gy ontstelt mijn bloet:
 Mocht ick 'er mijn liefde doen blijcken,
 Aen u schoon Engelin,
 Gy soud'er het vonnis doen strijcken,
 Dat ick'er geen ander min.

Herderin.

De longhmans zijnder altijd gewoon,
 Sy spreekken in't vryen woorden schoon,
 Een dochter moet het niet achten,
 Het Ionckers loos gevry:
 Want alle hun min en klachten,
 Zijn vol bedriegery.

Joncker.

Liefste lief meynt gy dat ick u vley,
 Of dat ick u tot schande verley,
 Mijn Engel ick salder u trouwen,
 Mijn hoop, mijn troost mijn al;
 En maken van u een Vrouwe,
 Alhier op't Aertsche dal.

Herderin.

Mijn Schaepjes sal ick verlaten niet,
 Die gyder in't velt daer weyden siet;
 Want al mijn hertjes vermaken,
 Dat is by haer in't velt,
 Mijn Lammeren moet ick waken,
 Sy loopen daer ongetelt.

Joncker.

Schoon lief laet'er u Lammeren staen,
 Laet se eens aen der heyde gaen;
 Een Kroontje moet gy'er noch dragen,

Van fijn ducate gout,
En rijden in een Koets-wagen,
Verlaten dat groene wout.

Herderin.

In een Koets-wagen en rijd ick niet,
En wilt'er geen Kroon die gy my biedt,
Een kroontje van groene blaren,
Met bloemekens gepalleert,
Die stel ick op mijn hayren,
Geen Ioncker die mijn flatteert.

Joncker.

Verlaet u Herder en gaet met my,
Ick sal u gaen kleeden in het Zy,
In een Paleys sult gy wonen,
Met kamers rijck beset,
Daer sal ick u vriendschap toonen,
Uyt liefde mijn schoon Bruynet.

Herderin.

'k Leef veel geruster in mijn koy,
En in een huysje gedeckt met stroy:
Ach! Ioncker ick moet u bedancken,
Van al uw' korte zy,
Want al die hoofsche rancken,
En dienen doch niet voor my.

Joncker.

Schoon lief wel blijft gy dan in't velt,
Daer u de vyandt so ontstelt,
Gy siet'er den huysman vluchten,
Zijn huys wert afgebrandt,
De Herderinnetjes suchten,
Ach! Liefste geeft my de handt.

Herderin.

Ick bid u Ioncker mijn niet meer vraegt
Want geen Monsieur die mijn behaegt,
Ick wilder veel liever gaen doolen,
En leven in't verdriet,
Als gaen by Ionckers ter schoolen,
Die mijnder gelijcken niet.

Joncker.

Adieu dan spijtige Herderin,
Adieu mijn overschoon vriendin:
Moet ick u schoone haten,

Ach wat een pijn voor mijn:
 So sal ick noch moeten coemen
 Dat ick'er u vrient sal zijn.

*Haer hert is kout, en 't mijne heet,
 Daerom verwin ick niet een beet.*

Een nieuw Kluchtigh Liedt, van Bieron.

Stemme: *Als 't begint.*

Wie wil hooren een nieuw Liedt,
 Hoort toe ick sal't u singen;
 Al van Bieron Laefjen,
 't Zijn wonderlijke dingen.

Hy hadde berraet op handen,
 Tegen de France Kroon:
 Hy hadde berraet op handen,
 't Was hem al om zijn Soon.

Dat worde hem aengedient,
 Van een van zijn Soldaten,
 Dat was een trouw Soldaat,
 Een Capiteyn van de Garde.

Een Capiteyn van de Garde,
 Heeft tegen de Koninck geseyt,
 Hier is een berraet op handen
 Mijn edele Majesteyt.

Vijftigh duysent Kroonen root,
 Kond'ick trecken tot gagie,
 Van de Koninck van Spanje goet,
 Om te leveren vry passagie.

Maer 'k hebt niet willen ontfangen,
 Wat sal ick doen mijn Heer?
 Want sonder u genade,
 Geschiet het nimmermeer.

Sy souden te samen gaen,
 Om het gelt te ontfangen:
 Wie quam 'er in't gemoet?
 't Was Bieron met verstrangen.

d' Capiteyn keerd' hem omme,
 Heeft tegen den Koninck geseyt,
 'k Sie den verrader komme,
 Mijn Edele Majesteyt.

De Koninck was heel bedroeft,
 En gantsch verdruckt van sinnen,
 Heeft tegen Bieron geseyt,
 Speelt met mijn Koninginne.

Hebt ghy gout ofte perels,
 Schickse vry aen eene kant,
 Want al het goet ter Werelt,
 Sal u deeren niet lang.

Bieron was een gevangen man,
 Wel drie of vier dagen,
 Dat daer niet een en was
 Die na Bieron quam vragen.

Als twee van sijne ju[st]icie,
 Hebben tegen Bieron geseyt,
 Mijn heer op wat condicie,
 Hebben sy u hier geleyt?

Dat ick hier gevangen ben,
 Komt door Koning en Koninginne,
 Dien ick trouw heb gedient,
 Met mijn hert en mijn sinne.

Door trouwigheyt en door minne,
 Hebb' ickse lang gedient,
 En tot mijn recompensy,
 Heb ick den doot verdient.

En heugt het den Koninck wel
 Voor al mijn trouwe daden,
 Hoe ick voor 't Munsterlant,
 Mijn leven heb moeten wagen.

En 'k heb daer voor ontfangen
 Wel seventien wonden groot,
 En moet ick daerom sterven,
 De bitterlijcke doot.

Bieron ter plaetse quam,
 Daer hy de doot sou besueren,
 Hy toonde zijn lichaem daer,
 Vol wonden en quetsueren.

Is hier dan geen genade?
 Wel edele Koninck goet,
 Voor al mijn trouwe daden,
 En voor al mijn trouwheyt goet.

Wat genade soud ick u doen,
 Wat genade soud ick u geven,

Gy soeckt mijn te verraen,
En te brengen om 't leven.

Mijn soon was jongh van jaer,
Die brocht gy dan in 't verdriet;
Och Bieron gy moet sterven,
Ten baet u leven niet.

Bieron ter plaetse quam,
Daer hy de doodt sou smaken,
Hy trock 'er zijn kolder uyt,
En schonckse aen zijn Soldaten.

Hou daer mijn trouwe Soldaten,
Die mijn trouw hebben gedient,
Mijn leven moet ick laten,
Nu sterf ick u beste vriend.

Een t'Samen-spraeck.

Stem: *Lestmael gingh ick ter jacht.*

Jonghman.

Wel dus bedroeft Ionckvrouw,
Mijn Liefste lief verheven;
Waer toe so grooten rouw,
In 't bloeyen van u leven?
Hoe komt dat men u oogen siet,
Met traentjes nat, door groot verdriet,
Wat leet is u geschiet?

Dochter.

Jonghman vraeght gy noch dat,
Wat leedt dat my komt quellen,
Gy vraeght na 't kundigh padt,
Als veel loose gesellen:
Of gy my schoon voor oogen vleyt,
Gy hebt acht mijn rugh geseyt,
Ick spotte met de Meyt.

Jonghman.

Ionckvrouw dat 's klapperny,
Mijn hert dat is geloogen,
Mijn lief gelooft doch mij,
Wilt u traentjes af droogen:
Mijn komst geschiet op trouw en eer,
Geloof de klappers nimmermeer,
Die ons benijden seer.

Dochter.

Ionghman uw woorden soet,
 Ontraden my het sorgen:
 Dochter of uw hert is goet,
 Dat is voor my verborgen;
 Doch so gy my bemint Ionghman,
 So toon daer een merck-teeken van,
 Ick ben te vreedan dan.

Jonghman.

Om dat gy brave vrouw,
 Niet meer behoeft te vreesen,
 Moet gy van mijne Trouw,
 Terstont verseeckert weesen:
 Daer is mijn hant mijn Lief, mijn lust,
 Op trouw wort gy van mijn gekust,
 Mijn Engel zijt gerust.

Dochter.

Ionghman nu is mijn hert,
 Van alle druck ontslagen,
 Ick ben bevrijdt van smert,
 Adieu bedroefde dagen:
 Al wat voor desen is geschiet,
 Dat ick uyt liefde u toe liet,
 En roert de klappers niet.

Amourens Liedeken.***Stemme: Als 't begint.***

NA Oostlant wil ick varen,
 Daer woont'er mijn soete Lief;
 Over bergh en over dalen,
 Schier over der heyde,
 Daer woont'er mijn soete Lief.
 Al voor mijn soete Liefs deurtje,
 Daer staen twee Boomtjes fijn,
 d' Een draecht nooten van Muschaten,
 Schier over de heyde,
 En d'ander draeght Nagelen fijn.
 De Nooten zijn so ronde,
 Kruyt-Nagelen ruycken so soet:
 Ick meende dat my vryde een Ruyter,
 Schier over de heyde,
 Nu is het een arme bloet.

Hy namse by der handen,
 By haer snee witte handt:
 Hy leydtse oock alsoo verre,
 Schier over der heyden:
 Daer sy een bedtje vant.

Daer lagen sy twee verborgen:
 Den lieve lange nacht,
 Van den avondt tot den morgen:
 Schier over der heyden,
 Tot scheener den lichten dagh.

De Son is onder gegangen,
 De sterren blincken so klaer:
 Ick wou dat ick met mijn liefste,
 Schier over der heyden:
 In een Boomgaertjen waer.

De Boomgaert is gesloten,
 En daer mach niemandt in,
 Dan de fiere Nachtegale,
 Schier over der heyden:
 Die vliegt'er van boven in.

Met salder de Nachtegael binden,
 Dat hoofjen al aen zijn voet,
 Dat hy geen meer sal klappen,
 Schier over der heyden:
 Wat twee soete liefjes doen.

Al hebt ghy my dan gebonden,
 Mijn hertje is mijnder gesont,
 Ick kan noch evenwel klappen,
 Schier over der heyden:
 Wat twee soete liefjes doen.

t'Samen-spraeck tusschen Celadon en Laura.

Op een aengename Voys.

Celadon.

KOm schoone Herderin,
 Mijn Laura die ick min,
 Komt treet met my te velde in:
 Want siet den dageraet,
 Seer liefelijck op staet,
 Komt liefste want het wort te laet.

Laura.

Bemide Celadon,
 'k En sie noch niet de Son,
 Dat sy gedaelt is op ons Bron:
 Want hier al in dit dal,
 De menschen slapen al,
 Laet doch gesloten onse stal.

Celadon.

Wel schoone Laura Maegt,
 Gy zijt mijn Son die daegt,
 Want uwe schoonheyt my behaegt:
 U Glans die licht so verr',
 Schoonder als Lucifer,
 Die schoone klare morgen-sterr'.

Laura.

Stilt herder dit gepraet,
 En naer u rust toe gaet,
 Ick bid u gy my slapen laet:
 Want siet so haest Auroor,
 Daelt op het Hemels spoor,
 Sal ick gaen met mijn schaepjes door.

Celadon.

Neen lief gaen wy nu bey,
 Want het is in de Mey,
 Vergunt my d'eer dat ick u ley:
 Want siet, acht lief! ick sal,
 Al van dit groene dal,
 Maken een kroon van bloemkens al.

Laura.

Ick weet wel soete vrint,
 Dat gy my seer bemint,
 Daerom ben ick tot u gesint,
 Ick sal dan ras opstaen,
 Schieten mijn Kleeren aen,
 En met mijn Schaepkens weyden gaen.

Celadon.

Mijn uytverkooren Bruyt,
 De vreugt mijn hert ontsluit,
 Dat gy verhoort mijn droef geluyt:
 Kom kom mijn Laura kom,
 Mijn overschoone blom,
 Kiest my voor uwen Bruydegom.

Laura.

Neen Herder 't is noch tijdt,
 Het dient noch wat gevrijt,
 Wel waerom gy so haestigh zijt?
 Neen neen mijn lieve maet,
 Te haestigh dat is quaet,
 Daerom versint met wijsen raet.

Celadon.

Regeerster van mijn hert,
 Voederesse van mijn smert,
 Ach dat u ziel beweegt eens wert:
 Gy zijt die mijnder ontstelt,
 d'Oorsaeck is u schoon belt,
 Dat Celadon van liefde quelt.

Laura.

Herder stilt dit geklagh,
 Ick my wel spoeden magh,
 Want 't wort spae op den dagh:
 Mijn Vee dat siet al om,
 Dorstigh naer kruyt en blom,
 Sy waren geern aen den brom.

Celadon.

Mijn Laura ick gaen mee,
 Ick bid u weest te vree,
 Want ick gaen naer deselve stee;
 Daer ick in 't jeughdigh dal,
 Mijn lieve Bockkens al,
 By uwe Schaepjes leyden sal.

Laura.

Adieu ick gaen wat voor,
 Mijn Schaepjes loopen door,
 Sy sullen doolen in het spoor.

Celadon.

Ach Lief stelt u gerust,
 Gy maeckt mijn hert vol lust,
 Ach liefste Bruyt noch eens gekust.

Amourens Liedeken.**Stem: Och Moeder ick en kan, &c.**

Myn Lief heeft twee bruyn oogjes,
 Daer toe seer Amourens,

Haer tantjes als yvooren,
 Sy wil na my niet hooren:
 Twee blancke borsjes appelront,
 Die maeckten mijn gesont.

Sy heeft oock witte handjes,
 Daer toe een rooden mont,
 En lieffelijck van spreekken,
 Wat sou daer aen gebreecken?
 En daer toe mooy van gangh,
 Dat staet my heel wel an.

'sAvonds de klokke thien,
 So staen ick voor haer deur;
 Och vraegh ick haer aendachtigh,
 Antwoort mijn woorden klachtigh,
 En ick segh dat siet Monkeur,
 Hier is u Serviteur.

Gefatsoeneert van leden,
 Ben ick seer fraey ten toon,
 Waer soud' myn aen ontbreecken?
 Dat ick so niet magh spreekken,
 Komt hier eensjes voor de deur,
 Ick wacht hier met getreur.

Moeder ick kom u vragen,
 Of ick u spreekken magh?
 Ey lieve wilt het lijen,
 Hy komt mijn altijdt vrijen,
 En 't staet mijn oock heel wel an,
 't Sal noch zijn mijn Man.

Wel dochter hoe so stout?
 Maer vijftien jaren oudt,
 En wilt daer niet af spreekken,
 Gy doet mijn herte breecken,
 Denckt niet eensjes aen de min,
 So doet gy u Moeders sin.

Och Moeder ick en kan
 Niet leven sonder Man,
 Gy sult my laten trouwen,
 Al soud' het my berouwen:
 Moeder bedenckt het doch seer wel,
 Het is een fraey gesel.

Ick heb eens wesen wandelen,
 En des avonds so laet:
 Ick nam het by zijn hantje,

En sey mijn lieve lantje,
 Och ick ben nu alsoo bly,
 Dat ick ben aen u zy.

Dan sey hy mijn matresse,
 En dat alacadal,
 Ick sal u niet verlaten,
 Al gaen ick met u praten,
 Och lief nu ben ick zwaer met kint
 Slaet het niet in de wint.

Al bent gy zwaer met kint,
 Weest daer niet in bedroeft,
 Mijn lief ick sal u trouwen,
 Laet het u niet berouwen,
 Ick set mijn lijf en ziel te pant,
 Geeft my uw' rechterhant.

Adieu nu moet ick scheidyden,
 't Is my een groote pijn:
 De Heer wil u bewaren
 Tot dat wy t'samen paren;
 Adieu tot op een ander reys,
 Tot de tijdt 't weer vereys.

Van een Koopmans Soon, en zijn Vaders Dienstmaeght.

Stem: ô Schoon Cato wat baet, &c.

O Boose Werelt vol bedrieglijkheit,
 Die meenigh mensch tot alle quaedt verleyt:
 Om gelt en schat en rijkdom staet en goet,
 Dat meenigh kost het leven goet en bloet.

Een Koopman rijck van veel goet en schat
 Woonachtigh binnen Meurs die schoone Stadt:
 Had een seer rijck en goet verstant,
 En wel begaeft trots yemant in het lant,

Hy had een maeght, een dienstmaeght vroom en eel,
 Een jonge blom geruckt noyt van haer steel:
 Waer op de Soon zijn jonge sinnen slaet,
 En haer met liefd' en gunst steeds tegen gaet.

Mijn wel beminde sprack hy haer staegh aen,
 In eeuwigheyt sal ick u niet af-gaen;
 Ick min u eeuwich in veel deugt en eer,
 Gunt my maer weder uwe liefde weer.

De jonge maeght wierdt vaeck van schaemt verbleeckt,
 Wanneer de rijke soon haer so aenspreeckt,
 Sy sey soeckt een maeght met meerder goet,
 Uw' vader draegt op u te hoogen moet.

Gy zijt gehuyst gehoofd en rijk van gelt,
 En ick een arme dienstmaeght slecht gestelt:
 Die om mijn kost moet wercke dag en nagt.
 Och laet de min dan vry uyt uw' gedagt.

De jongeligh die sprack mijn waerde vrouw,
 'k Sweer by den Hemel, 'k sal u zijn getrouw,
 Misgunt mijn vader ons de Echte bandt
 So trek ick stil met u voort uyt het Landt.

Ontfang mijn waerde ziel tot onderpant
 In Echte Trouw dees suyvere diamant,
 'k Sal meerder blijck toonen van mijn min,
 Schoon 't vader spijt mijn Lieve Aertsgodin.

Hy strijkt het kleet van zijn armen bloot,
 En met een mes in zijne ader sloot;
 Schreef met zijn bloedt zijn onverbreekbre Trouw,
 Dat hy haer eeuwig minde voor zijn vrou.

Dees jonge blom nam diamant en brief,
 Geprent met bloet van haer beminde lief:
 Men zwoer malkander eeuwiglijk verbont
 Te leven saem uyt suyvere liefdens gront.

Natuer en liefd' verbonde het gesucht,
 En d'jonge maeght wiert van haer Lief bevruucht:
 Maer also haest als vader dat vernam,
 Verstiet hy haer heel toornigh ende gram.

Hy sprak zijn soon met dese reden aen,
 Gy wulpse fielt wel wat hebt ghy gedaen?

Uw' eer bevlecht aen so een arme siet,
Daer gy so vast u sin hebt opgeset.

Ick wil dat gy haer datelijck verlaet,
En trouwt een Iuffrou neffens uwe staet,
O 'k maek u bastaert van mijn grote goet
En jaeg u wegh van vrient en naeste bloet.

Mijn Vader 't sal doch eeuwich niet geschien,
Dat ick van mijn beslapen Lief sal vlien,
Die my so schoon als Vrouwen beelt op Aerdt,
Dus bid ick dat gy uwe reden spaert.

De Vader sprak heel toornig en verwoet
Ick sal u dwingen gy mijn wille doet,
Al gaet sy schoon by u met kinde zwaer,
'k Sal door 't gelt u dwingen wel van haer.

Hy heeft daer voort de jonge maeght ontboon,
En sprak zijt gy bevrucht van mijne soon?
Daer zijn twee hondert kroonen voor u eer
Vertreckt daer mee en komt hier nimmermeer.

Neen sprack de maegt mijn eere en mijn hoop
Is voor twee hondert kroonen niet te koop,
Houd vry uw gelt neemt daer in u vermaek
Ick laet aen Godt bevolen dese wraek.

Dus gink sy heen in tranen vol van rou,
Hy dwongh zijn soon voort tot den Echten trouw:
De houwelijcks dagh wierde vast gestelt,
Schoon dat het hem heeft in zijn hert gequelt.

De jonge maecht verlost van een soon,
Terwijl hy stont met d'ander in geboon:
De Troudagh quam men sou ter Kercken gaen,
Luyst heeft de maegt haer Kerkgank doen gedaen.

Sy sagh haer Lief daer voor de Priester ach!
Te trouwen staen, sy maeckte naer geklach!

Nu moet ick sien mijn vyanden voor oogh,
Geklaegt zy u Godt in den hemel hoogh.

Daer leyt mijn eer geworpen in het zant,
Hou mijn beminde daer 's u diamant:
Daer leyt u schrift geschreven met u bloet,
Dat my helaes! de droeve doot aendoet.

Sy nam een mes en stiet het met veel smert,
Ten boesem in haere bedroefde hert:
Hy viel als dol op't doode lichaem neer,
Beklaeghde haer doot, en schreyden om haer eer.

Wegh werelt, wegh met alle listigheyt,
Die my helaes! so bitter heeft verleyt:
Ick draegh de schult en vloeck door Vaders raedt,
Verliet ick haer, ick d'ander oock verlaet.

Ick stort op Vader alle dese schant,
'k Verlaet zijn huys, ick trek na een ander Landt,
Daer my geen vriend noch maeghden meer en ken;
Noch niemant weet waer ick gebleeven ben.

Dus trock hy heen, verliet zijn tweede Bruyt,
Tot Vaders schandt en spijt ten lande uyt:
De Vader wiert van zijn verstant berooft,
Liep tot zijn eynd' met een krancksinnigh hoofd.

Gy ouders geeft u kind'ren goeden raet,
Al zijt gy rijk der armen niet versmaet;
Breeckt noyt de Trouw die Godt besloten heeft,
Op dat gy t'saem in vreught en welvaert leeft.

t'Samen-spraeck tusschen een Zeeman en Borger.

Voys: *Phoebus is lang over de Zee.*

Z. Lief-hebbers die de Zee bemint,
Hoort wat ick u sal verklaren:

Iongh of oudt die zijt gesint,
 Om op Godts gena te varen,
 Door Nephtunis groote vloet,
 Welck so meenigh treuren doet,
 Als hy hem toont verwoet.

Z. t'Amsterdam al op de Ree,
 Leggen wy te gaen na Spanjen,
 Naer de wilde woeste Zee,
 Om daer Appelen van Oranjen,
 En meer ander Koopmans goet,
 Spaensche Wijn en Krenten soet,
 Te halen met der spoet.

B. Gy hebt altijd geen geluck,
 Om voor wint en stroom te zeylen;
 Vaeck met lijden en met druck,
 Moet gy diept en hoogte peylen,
 Meenigh raectt 'er in de knip,
 En verliesen lijf en schip,
 Op meenigh banck of klip.

Z. Vaert gy met een schuyt of boot,
 Door het Y u wat vermaken,
 Gy kunt door de winden groot,
 Licht het onderst boven raken:
 Wie weet waer hy sterven sal,
 Op de Zee of aen de wal,
 De dootd volgt over al.

B. 't Bruysen van de golven fel,
 Doet een moedigh hert verschricken,
 Meenigh duysen Boots-gesel,
 Komt in't water te versticken:
 Als het schip aen splinters stoot,
 Door 't versuymen der Pilot,
 Helpt 'er de Zee veel dootd.

Z. Dat wy Boots-gesellen stout,
 Vreesden voor de woeste baren:
 Waer kreegt gy de wijn of zout,
 En meer ander Koopmans waren:
 De Zee te bouwen is mijn zin,
 Het brenght het Landt de neeringh in,
 't Geeft den Koopman gewin.

B. Turcken, Roovers seer rebel,
 Hebben wy niet voor te schroomen,

't Welck so meenigh Boots-gesel,
Doet in zwaere banden komen,
Heete vuyle honden snoot:
En in plaets van schamel broot,
Krijgen veel slagen groot.

Z. Ick beken het is wel waer,
't Kost 'er meenich suyre tranen,
Maer wy schromen geen gevaer
Van de Turckse halve manen,
Die Godt bewaert is wel bewaert,
Als hy ons in't leven spaert,
Geen Turck maeckt ons vervaert.

B. Nacht en dagh verwacht gy zwaer,
Blixem, Donder, suyre buyen,
Kermen klagen hoort men daer!
Swaer Orcaens de doodt klock luyen,
Hemel hoog de baren stijgh,
'k Krijgh daer van een schrick op't lijf,
'k Ben liever t'huys by 't wijf.

Z. Iou wijf een boose sleers,
Sy sal u als knegt gebruycken,
's Nachts legt gy acher haer neers,
En moet vuyle veesten ruycken:
Gy moet wiegen, schreyt het kint,
Lieve man gy zijt verblind,
Tijd met my aen de wint.

B. Sondaegs gaen wy buyten heen,
En voldoen ons grage lusten,
Hallef wegen Amsterveen,
Gaen wy in de groente rusten,
Drincken daer ens bier en wijn,
Wie soud t'huys niet liever zijn?
Als op de Zee met pijn.

Z. Komen wy in Spanjen, daer
Eeten wy de nieuwe vruchten,
Spaensche wijntjes alsoo klaer,
Sy verdrijven ons het suchten:
Waer dat wy komen nou,
So meenigh haven meenigh vrouw,
Wy hebben noyt geen rouw.

B. 'k Meen ick sal na mijn verstant,
Nimmer my op Zee vervoegen,

'k Hou te veel van 't vaste Lant,
 'k Heb geen sin de zee te ploegen,
 Turck en Roovers ongeval,
 Swaere winden lager wal,
 Men hier noyt krijgen sal.

Z. t' Allicanten op de Ree,
 Te Messina en Lione,
 Komt so meenigh Schip uyt zee,
 Van het Vaderlandt seer schoone,
 Hey de Straertse meysjes snel,
 Met haer poesel blancke vel,
 Sien geern een Boots-gesel.

B. Gy komt noyt in Kerck of kluis,
 Hoort niet als vloecken en zweeren,
 Uyt het een in't aer Hoer-huys,
 Gaet gy niet als boosheyt leeren,
 Pijpe stellen, vechten, slaen,
 't Lijf vol Spanjaerts vuyl belaeen,
 Dat haelt by daer van daen.

Z. Gy kunt oock die boosheyt wel,
 Droncken drincken domineeren,
 Turcken, klossen kaerte-spel,
 Oock tictacken en verkeeren,
 Ick meen 't gebeurt u oock genoegh,
 Gy 's avonts laet en 's morgens vroegh,
 Gestaegh zijt in de Kroegh.

B. Zeeman wilt vry heenen gaen,
 En u reysen voort volbrengen,
 Ploegh den grijsen Oceaen,
 Laet u 't pekel-schuym besprengen,
 Ick blijf t'huys en hou mijn rust,
 Gaet en boet u grage lust,
 Aen meenigh vreemde kust.

Z. Gaet gy heen en vijst in d' as,
 Wiegt het kint en spoelt de luyren:
 Hey wy gaene also ras,
 Weer na Spanjen heene kuyren,
 Onse Fluyt so wel gemant,
 Met geschut daer op geplant,
 Legt nevens 't nieuw Eylandt.

Die dit nieuw Liedt heeft gedicht,
 Was een Zeeman jongh van jaren,

t' Amsterdam heeft hy 't gesticht,
 Na de Straet so gingh hy varen:
 Hy songh met lusten also wel,
 Ter eeren van een Boots-gesel.

Een Soete Vryagie.

Op een aengename Voys.

L'Estmael gingh ick spanceeren,
 Een weynigh triumpheeren,
 Al met mijn soete Lief,
 In een Bosschagie groen,
 Daer wilde diertjens waren,
 Daer saten wy met rust
 Soete Lief ontfangt mijn lust.

Als ick was neer geseeten,
 So heb ick wat vergeeten,
 Dat soete meysje fier,
 Haer vriendelijck gelaet,
 Daer mijn jongh hert na trachte,
 Maer sy en acht mijn niet,
 En dus leef ick in verdriet.

Ick sprack tot mijn beminden,
 Soete Lief hoe staen u sinnen?
 Dus geheel verdistrueert:
 In plaets van soetigheyt,
 So doeje niet als fechten,
 Duysentmael op een nacht,
 Soete lief ontfanght mijn klacht.

Ick sal u niet begeven,
 So langh als ick sal leven,
 Wy twee sullen een wesen,
 Ick sal u zijn getrouw,
 Als meenigh man op Aerden,
 Als meenigh man zijn vrouw,
 Soete lief jou niet verlaten.

Ick sal jou niet verlaten,
 Spijt alle die jou haten,
 En de liefste zult gy zijn:
 Mijn troost mijn toeverlaet,
 Mijn ziel mijn eygen leven,

Daer op mijn hoope staet,
 Och mijn Liefste delicaet.
 Oorlof hier mee Princesse,
 Dit is voor u een lesse,
 Dit leste versje klein:
 Denckt een in uw' gemoet,
 Wat uw' Minnaer moet lijden,
 Want uw' Minnaer al doet,
 Om uwe liefde soet.

Herderinne Liedt.

Het was een Herderinne stout,
 Al met haer schaepkens in dat wout;
 En sy had vogels in haer schoot,
 Om haer wat te vermaken,
 Sy leydse by haar borsjes bloot,
 Dat deed' de Iongmans haken.

Doen wasser noch een Celadon,
 En die stont achter eenen boom,
 Hy heeft de overschoone maeght,
 Haer Vogeltjes sien strijcken,
 Dat heeft de Iongman wel behaegt,
 Hy bleef'er na staen kijcken.

Herder seyde hy Herderin,
 En gy staet immer in mijn sin,
 Ick wou dat ick een Vogel was,
 By jou is wel te rusten,
 Tusschen bey uw' borsjes blanck:
 En dat is al mijn lusten.

Herder dat en doen ick niet,
 Gy sult mijn brengen in't verdriet,
 Ick heb mijn Vogels veel te lief,
 Ick wil haer niet quiteeren,
 Gaet heen en soekt een ander lief,
 Ick sal haer niet blameeren.

Och wie heeft desen Herderin,
 Gegeven dese wijsheyt in?
 Ick meende haer van t' eerst tot lest
 Tot mijnen lust te krijgen,
 Maer sy was al te kloeck van geest,
 Sy deed' mijn voor haer zwijgen.

Van de Rijsselse Moort.**Stemme: *Als 't begint.***

Hoor al te samen na mijn woort,
 Ick sal u singen droeve maren!
 Al wat'er te Rijssel is geschiet,
 Een dochter gingh met kinde zware,
 Een rijckmans soon met groote macht,
 Heeft daer het kindeken omgebracht.

Te Rijssel in't vergulden Radt,
 Woonde sy op een kamer wilt vaten;
 En hy twee mijlen buyten de stadt,
 Gingh dickwils by de dochter praten,
 Door veel beloften en vast accoort,
 Heeft sy hem gegeven 't ja-woort.

Ontrent seven maenden daer naer,
 Heeft sy haer liefste daer ontboden,
 Sy gaf hem so vriend'lijck haer handt:
 Mijn lief wilt houden nu jou woorden,
 En laet my in geen schande onsoet,
 Ick drager jou eygen vleesch en bloet.

Daer op antwoorden hy valschelijck,
 Mijn Vader en wilt niet consenteeren,
 So laet ons morgen vroegh opstaen,
 Trecken na Yperen tesamen deure,
 Daer wonen mijn vrienden jonk en oudt,
 Ick salder u trouwen sonder fout.

Wel aen, heeft dese dochter geseyt,
 Als't u belieft macht 't anders niet wesen,
 So sal ick my dan maken bereyt,
 Te wesen uw' huysvrouwe gepresen:
 Haer hertje verheughde van dit geklanck,
 Maer 't was haer eylacy een droevigen ganck.

Des morgens vroeg alst was schoon dag,
 Dees dochter kleeden haer op het beste:
 Men saghse onnoosel heenen gaen,
 't Onnosel Lammeken ginck haer leste:
 Omtrent drie mijlen van de stad of daer,
 Riep sy ô Iesus! my wort so zwaer.

Hoort wat die valsche Moordenaer dee,
 Hy keerde hem om sonder beramen,

ô Heer! wat magh my nakende zijn,
 De vrucht verkeert in mijn lichame:
 Doe quamen sy by een bosjen van quee,
 Daer lagen de bladen van boomen soo veel.

't Booswigt trok uyt zijn ponjaert breet
 En beet seer vreeslijck op zijn tanden:
 Hy seyde t' sa hoer maeckt u gereet,
 Nu sult gy sterven van mijn handen;
 Waerom mijn Lief met een suchtige stem?
 Sprack sy viel op haer knien voor hem.

'k En heb mijn dagen noyt man bekent,
 Sprack sy met tranen mijn lief dan gyder,
 Hebt dan meed'lijden met mijn vrucht,
 Niet om mijn eygen persoon sprack syder:
 Is't om een kint dat ick drage gevaen,
 Ick wilder veel liever mee dolen gaen.

Hoort wat de valsche moordenaer dee,
 Hy heeft 't kint uyt haer lichaem gesneden:
 Hoe mocht een Vader so toornigh zijn?
 Dat hy zijn kint so brengt om 't leven:
 Met zijn kousse banden onvroom,
 Heeft hy 't gebonden al aen een boom.

Hy nam twee Ringen van haer handt,
 Daer toe haer kostelijcke luweelen;
 En oock haer silver sleutelraecks,
 Die hy haer had op Trouw gegeven:
 Hy isser gelopen mee onbeschaemt,
 Al na de stadt St. Thomas genaemt.

Omtrent drie vier dagen daer na,
 Is daer een Iager komen gereeden,
 Al met zijn hondkens door dat bosch,
 Daer 't doode lichaem lagh vertreden:
 ô Heer Almachtigh benje niet verstoort?
 Hier leyt het kint en de moeder vermoort.

Hy nam het lichaem op zijn paert,
 En reeder mee ter stede waert inne:
 De jonge moordenaer was vervaert,
 Als men dat lichaem bracht daer binnen,
 Hy wasser in huys, sy waren op't dack,
 Sy hebben al met haer vieren geklapt.

Hy zwoer by gantsch vijf en breet,
 Dat hem de Kraeyen so tracierde,
 Al was't hem doe noch eens so leet,

En dat zijn hert in rouw verkeerde,
 So moest hy voort 't was al te laet,
 Een yeder schrickte voor zijn daedt.
 't Booswigt trok uyt zijn ponjaert breet,
 Hy wou zijn Vader 't hert af-steeken,
 Iy oude schelm maeckt jou gereet/
 Dat heeft gedaen u loose treeken,
 Dat ick 'er mijn lief met grooter macht,
 Al met haer kint heb om-gebracht.
 Hy worde op den wagen geleyt,
 Een steenen hert mogt wel ontfermen,
 Riemen al uyt zijn vlees gesneen,
 Oock uyt zijn beenen en uyt zijn armen:
 De duyvel boos en daer toe vals,
 Brack hem en oock zijn Vader d'hals.

[Schoon Catrijn, ô beelt der beelden!]

Stemme: *Als 't begint.*

Schoon Catrijn, ô beelt der beelden!
 ô Gy hebt mijn hert doorwont!
 Uw's gelijk die vint men seldom,
 In de heele Werelt ront:
 Gy zijt vol bevalligheden,
 En uw' ooghjes als Cristal;
 Oock u jonge frisse leden,
 Die verciere t' altemael.
 Iongman 't zijn mijn maer bagatellen,
 Die gy altijd aen my doet
 Ick ben een dochter kleyn van gelde,
 Groot van staet maer weynigh goet:
 Ick hebbe niet te roemen,
 Als op mijn eertjen soet van geur,
 Iongman daer op moet ick roemen,
 Want die staet in zijnen fleur.
 Hy magh wel spreekken van gelucken,
 Schoon Catrijntje onbesmet,
 Die u eertje eens sal plucken,
 En dat op het Echte bedt:
 Mocht ick eens tot mijn vermaken,
 Geven u een kusjen soet,
 Op het wit van uwe kaken,
 Heel gerust waer mijn gemoet.
 Iongman ick ben bereyt te trouwen,

Maer van mijn eer verseekert wees,
 Te buyten gaen sal ick wel schouwen:
 Al de wellusten van het vlees,
 Als mijn eertjen is gestolen,
 Moet ick u vallen te voet,
 Het is verr' genoegh gekomen
 Als men de longhmans bidden moet.

Lief gy staet in mijn behagen,
 Ick sal u kiezen voor mijn vrouw:
 Ick heb u noch een vraegh te vragen,
 Om niet te quetsen onse Trouw:
 Ick segh u Lief sonder malitie,
 Maeckt daer in geen ongenucht,
 Het is een maeght van kleyne conditie,
 Die is van mijn met kint bevrucht.

Wel ick soude u niet begeeren,
 Longham het is u misluckt,
 Die met een ander gaet spanceeren,
 En die een eerbaer maeght verdruckt,
 Oock gaet van u een dochter zwanger,
 ô Vervloecte lichten aert!
 Gaet daer heen en wacht niet langer,
 Op dat sy het kintje baert.

Lief ick en wil u doch niet stooren,
 Weest goedertierigh en verdult:
 Wilt eens na mijn reden hoorn,
 Want 't was meest haer eygen schult,
 Sy was seer lichtelijck te vreden,
 En het was haer hert en sin,
 Haere jonge frisse leden,
 Te besteden tot de min.

Longman 't zijn maer valsche streeken,
 En 't sal u niet verschoonen vrient,
 Gy weet so minnelijck te spreken,
 Dat gy des dochters gracy wint:
 Door beloften van te trouwen,
 Bracht ghy haer in het geweene,
 Maer 't sal u hier namaels rouwen,
 Wee die leyt den eersten steen.

Lief ick sal haer consenteeren,
 Vragen aen de maget teer,
 Wat sy sou pretendeeren,

Voor't verliesen van haer eer:
 Iongman zwijgt dan sonder falen,
 Gy en kunt doch ongetrouwt
 Een Maegt haer eer niet betalen,
 Met geen hondert tonnen gout.

t'Samen-spraeck tusschen Cassander en Philomela.

Stem: *Wilt vrolijk singen.*

Hier kom ick dwalen
 Langs de bergen bos en dal,
 Om mijn schaepjes t'huys te halen,
 En te drijven in de stal:
 Die hier in't Klaver gras,
 Doe Auroor ontvlooden was;
 Hebben in het groen gaen grasen,
 Dewijl Phebus daeld' seer ras.
 Maer oock wiens stemme!
 Hoor ick ginder in het wout,
 Och wien hoor ick ginder hemme!
 't Is die my gebonden houdt:
 't Is mijn hert mijn tweede Ziel,
 Ach! Godin ick voor u kniel;
 Aensiet uw' trouw' Minnare,
 Die so even voor u viel.
 't Is uw' Cassander,
 Philomela, die u groet,
 Dus bid ick doch verander,
 Anders och ick sterven moet,
 Philomela 'tis gedaen,
 Als de sneeuw sal ick vergaen,
 So gy u niet wilt ontfermen,
 Aensiet doch mijn droef getraen.
 'k Sweer by de Goden,
 By Saturnus en Iupijn,
 Dat ick noyt heb gevlooden,
 'k Wensch met u gepaert te zijn,
 't Is Cassander die ick meen,
 Tot mijn Lief en anders geen:
 Dus komt en wilt uw' Nymphje kussen,
 Lief Cassander weest te vreen.

Hoort mijn beminde,
 Phebus ringelen met zijn lier,
 Hoor daer by de Linde,
 Van de Bosch-godt groot getier,
 Die sich met onse vreught,
 Nu met alle macht verheught:
 Kom, ey kom, singt een deuntjen,
 Op dat het de goden heught.

Met quam ick treden,
 Uyt dat elsen bosjen fier,
 Met mijn Nymphje fraey van leden,
 Om te neemen wat pleysier:
 Daer de herders in het groen,
 Haer gewolde Schaepjes voen,
 Die haer Nymphjes daer so kussen,
 't Wasser al vol vreught te doen.

Nou lief Cassander,
 Philomela die u groet,
 Hey laet ons met malkander,
 Fris wesen en wel gemoet:
 Laet ons nu sien of de Goon,
 Of Venus of Cupido,
 Sy sullen haer ontfermen,
 Of ick sterf wel duysent doen.

Nu zweer ick klare,
 By Saturnus en Iupijn,
 Dat ick nu met u sal paren,
 En gy sult mijn Vrouw nu zijn:
 Philomela weest gerust,
 Daer op geef ick u een kus;
 Laet ons Schaepjes t'samen paren,
 Opdat ons brandt wert geblust.

'k Wensch aen allegare
 Als Nymphjes jonck en oudt,
 Als sy met malkander paren,
 Weest malkander heel getrouw:
 Doet als wy hebben gedaen,
 So en sult gy niet vergaen:
 Het is soet om te paren,
 Wilt het oock in danck ontfaen.

*Hoe soet is de Min, in haer begin,
 Maer d' Huwb're staet die heeft wat in.*

Nieuw Lied van den Gouverneur.

Stem: *Siet hoe gelukkig zijnde dan.*

O Werelt vol van overdaet,
 Wat baent gy open wegen
 Tot alderhande quaedt:
 Tot wraeck bedrijf en moort,
 Een saeck noyt meer gehoort
 Sal ick u brengen voort, etc.

In Zeelant is dit feyt geschiedt,
 Ter tijd doen Hertog Carel
 Hier voerde 't groot gebiedt:
 Zijn Gouverneur bekent,
 Heeft hem tot quaet gewendt,
 En kreeg een droevig endt ect.

Hy sloeg een geyl en dertel oogh
 Op eenen edel vrouwe,
 't Geen hem op 't lest bedroogh:
 En sprack mijn herte lust,
 Sal nimmer zijn gerust,
 Voor gy mijn vlamme blust, ect.

Sy als een eerbaar kuysche vrouw,
 Sprak Heer zou ik verbreeken,
 Met u de egte trouw?
 Soud' ick mijn lieve Man?
 Doen zulken gruwel an,
 Och spreekt daar nimmer van, ect.

Hy met een op,stinaert gemoet,
 Ginck hem na huys toe keeren,
 Heel toornigh en verwoet,
 Hy liet van stonden aen,
 Zijn dienaars heenen gaen,
 En haelt haer Man gevaan, &c.

Beticht hem met Landt verraedt,
 Zijn vrouw geheel verslagen,
 Die vraegt op heter daet,
 Wat magh de oorsaek zijn,
 Dat dus mijn Man vol pijn,
 Daer moet gevangen zijn &c.

U Man sprack hy wou 'tLant verraen,
 Ik sal hem door Beuls handen
 Doen 't hoofd van 't Lichaem slaen;

Maer by mijn macht ick zweer:
 Voldoet gy mijn begeer,
 Gy krijgt u Man dan weer, &c.

De sondt wert hem vergeven dra,
 Voldoet gy mijne lusten,
 So kreegh u Man gena:
 Dies kiest in dit geval,
 Mijn wil te doen voor al,
 Of ick hem straffen sal, &c.

De kuysche vrouwe toog mitsdien,
 Seer bitterlijk aen 't schreijen,
 Sal ik mijn Man dan sien;
 't Hooft vallen voor hem neer,
 Of af staan van mijn eer,
 En daerom doen zijn begeer: ect.

Mijn lieve man is mijn so goet,
 Als eenig schat op aerden,
 Of als mijn eer my doet,
 Mijn Man mijn rechterhant,
 Moet een van bey aen kant:
 ô Godt doet my bystant! &c.

Den booswicht greep haer by de hant,
 In 't midden van haer klagen,
 Wierp haer op 't Ledikant,
 En heeft seer ongerust
 Zijn geyl en dertele lust,
 Tot walgens toe geblust, ect.

Toen sprack hy vrouwe gaet nu heen,
 Op morgen moogt gy halen,
 U Man uyt het geweent:
 Bedroeft is sy gegaen,
 Hy liet van stonden aen,
 Haar Man het hooft af-slaan, etc.

Des morgens opent sy haer deur,
 En ging vrymoedig treden,
 Voort na den Gouverneur,
 Sy sprack groot mogent heer,
 Geeft my mijn Man nu weer,
 Voor mijn geschonden eer, ect.

Hy riep twee dienaars voor den dag,
 Die bragten haer ter plaetse:
 Daar sy haer Man aen sagh,
 Daer lagh hy sonder hooft,

Van 't bloedig zwaert verdooft,
En 't leven wreet ontroof, &c.

Sy viel op 't doode Lichaem neer //
En kusten zijne wangen,
En schreyden om haar eer:
Trock 't hayr uyt d' harssepan,
En riep ô snoo Tyran!
Vermoort gy soo mijn man, &c.

Sy ging al sinloos en verwoet,
En klaegden aen haer vrienden,
Haer aldernaeste bloet:
Den Gouverneur ô schant!
Heeft my mijn eer ontmant,
Mijn man geleyt in 't sant: &c.

Haer vrienden spraken, Nicht wel hoe!
Laet ons van Zeeland reysen:
Terstont na Hollant toe,
Beklagen daer dit quaet;
En grouwelijcke daedt,
Aen d'Hertog groot van staet, &c.

Men quam seer haest en ongemeen;
Tot Delft binnen ryden:
Men ging ten Hoove treen,
Sy sprack den Hertog aen,
Deed' hem de saeck verstaen,
Hoe 't al was toegegaen, &c.

Ick wreekt de dood van mijnen man,
Wreekt mijn geschonden eere:
So yemant wreken kan,
U valschen Gouverneur,
Die brocht my in't getreur:
Bestel hem straf daer veur, &c.

Den Hertog sprack u wel versint,
En let wel op u reden,
Hy is my een goet vriendt?
Dus segt in dit geval,
De suyvere waerheyt al:
'k Zweer ick hem straffen sal, &c.

Maer so 'k dees saeck onwaer bevint?
So sal ick u doen smaken,
De dood die u verslint:
Ick daegh hem voor het recht,

Dus hier in overlegt,
Bedenckt wel wat gy segt, &c.

Sy sprack, mijn Heer is dit onwaer,
So laet mijn lichaem saegen
Aen stucken van malkaer,
Of helpt my onder d' aerd,
Door een Scherp-rechters zwaert,
De dood my niet vervaert, &c.

De Hertog liet den breeden Raet,
Terstont ten Hoof vergaren,
Om dit vervloeckte quaet
Te straffen ongemeen,
Men deed de vrouw alleen
Al in een Kamer treen, &c.

Toen quam den Booswicht voor den dagh,
Voor d'hoogen Raet verschenen,
En sprack met bly gelacht:
Wat is d'oorsaeck doch mijn Heer,
Dat ick om u begeer,
Kom reysen hier dus veer, &c.

De Hertog sprack hem vreeslijck aen,
Gy eer vergeten schelm,
Wat quaet hebt gy gedaen?
Een eerb're vrouw verkragt,
Haer man ter doodt gebracht,
Denckt dat gy straf verwacht, &c.

Hy sprack wie leydt my dit te last?
Het zijn verdichte logens,
ô Vorst! daer 's niet aen vast.
Stel mijn party ten toon,
Ick zweer u by de Goon,
Hy krijgt verdienden loon, &c.

Den Hertog sprack: ô Gouverneur,
'k Sal oprecht blijck u toonen:
Men opende de deur,
Doen wiert zijn hert belaeen,
Hy sag de vrouwe aen,
Bedroeft daer voor hem staen, &c.

Don Carel wiert als opstinaet,
Sprack kent gy wel dees vrouwe,
Die hier nu voor u staet,

Dit is u vyandin,
 Die gy door geyle min,
 Dwong naer u lust en sin, &c.

Hy viel van schaemt ter aerden neer,
 Den Hertogh sprack met reden,
 Herstelt dees vrouw haer eer,
 Ick wil tot straffens schult,
 Dat ghy haer met gedult,
 Terstont hier Echten sult, &c.

Don Karel vraegde aen dees vrouw
 Of sy haer wou begeven,
 Met hem in d'Echte Trouw?
 Sy sprack ô Vorst ick kan
 In d' Ecgt niet nemen an,
 Den Moorder van mijn man, &c.

Hy sprack 't sal u niet schadelijck zijn,
 Gy sult oock wraeck genieten,
 So doet de raet van mijn,
 Dus voort door vrinden raet,
 En d'Hertogs soete praet
 Sy 't jawoort geven gaet, &c.

Dus wiert de Weduw weer de Bruyt,
 En d' houwelijcks voorwaerden uyt,
 Wiert daert geschreven uyt,
 Al leyt sy noyt geen kraem,
 En hy te sterven quaem,
 Soo bleef sy Erfgenaem, &c.

Dus wierdt den Prister voort gehaelt,
 Het houw'lijck wierdt bevestigt,
 En voor den Raet bepaelt:
 Den Gouverneur sey heer,
 Wy dancken d' Hertogh seer,
 Voor des genoten eer, &c.

Don Karel sprack zijt gy te vreen?
 Ia heer en wy vertrecken,
 Met alle danckbaerheen,
 Sa! sprack hy seer liefstal,
 Mijn Bruylofts-geest die sal,
 Oock volgen na geval, &c.

Neen sprack de Vorst na mijn vermoen,
 So moet gy de lustici,
 En mijn oock voldoen,

Sa knielt neer voor het zant,
Op dat gy door beulshant:
Gestraft wert weer met schant, &c.

Hy badt den Vorst om lijfs gena,
Maer smeken was verlooren:
Den Hertogh sprack nu dra,
Scherp-rechter volgh mijn last:
En geeft den snooden gast,
Het loon hem toegepast, ect.

Men sloegh hem 't hoofd al met een slag
Het welck de jonge Weduw:
Met blijdschap al aensag,
Sy kreeg na zijne doodt,
Alle de goederen groot,
Dat help haer uyt den noot, etc.

Dit is waerachtig so geschiet,
By Hartog Carel de stoute,
Als de Chronijck bediet:
Hier mee wort ons betoont,
Dat straf geen vrint verschoont:
Maer 't quaet zijn Meester loont, ect.

[Wulpse Herderinne]

Stem: *Als 't begint.*

Wulpse Herderinne,
Gy die u Schapjes weyt,
En die u grage vee,
Driefft door de groene beemden,
Of op een Klaver stee.

Ick vond u lestmael slapen,
Onder een elfen boom,
'k Omhelsden u terstont:
Ick u eens vrindelijck kuste,
Voor uwe lipjes ront.

Dese Gravin ontwaeckte,
Door 't kussen dat ick haer dee,
'k Verlaet u nimmermeer:
Wilt mijn doch eensjes kussen,
Coridon waerde Heer.

Dese soete woorden,
Brachten mijn hert tot min
Mijn ziel lag in haer hant,
Philida alderliefste:
Doet mijn doch eens bystand.

Doense woorden hoorden,
 Die ick uyt liefde sprack,
 Sy doolden van mijn af,
 Daer ick miju schaepjes weyden,
 Met mijn herders staf.

Nu is haer vleijen
 Verkeert in wreet gemoet,
 Haer soet welsprekentheyt,
 En al haer minne vleijen,
 Die hebben mijn hert verleyt.

Moet ick haer nu verlaten,
 De jonge herderin,
 Is u mijn minne leet,
 So moet ick mijn leven klagen,
 Dat gy nu siet so wreet.

Cupido, Venus soontje,
 Troost de herders knaep:
 Gaet na Philida soet,
 Daer is een bloeme kransje,
 Dat gy haer geven moet.

Cloris die nam de liefste,
 Die hem 't Goddinetjen gaf,
 Hy doolden door bosch en hey:
 Tot dat hy eyndelijck raeckten
 In Philidaetjes wey.

Daer lag dees herderinne,
 Al met haer schaepjes soet;
 Cloris viel haer te voet,
 En gaf daer dat bloeme kransje,
 Door-vlochten met kusjes soet.

Philida stuer van reden,
 Sloeg dese giften af:
 Cloris die zwol van spijt,
 Dat hy zijn jonge leven,
 In sulcken min verslijt.

Hoe kont gy so licht minnen,
 Wulpsse herderinne:
 U dool-hof mijn verleyt,
 Wulpsse min der vrouwen,
 Die als een weer-haen draeyt.

Ick heb na u geluystert,
 En op u vleijen gelet,

Gy longmans als gy vrijt,
 En stelt vaste liefde:
 Voor de knoop is geleyt.

Een nieuw Minne-deuntjen

Voys: *Verheugt u Vereenigde, &c.*

EEn Dochter en een longman,
 Kregen laest beyde een sin:
 Sy wouden een spulletje speelen,
 Speelen al van de min:
 Ia speelen al van de min.
 Ionckvrouw laet ons treden,
 Inne dat Venus dal:
 Ick bender mee te vreden,
 Ey gy sult zijn mijn man,
 Vrede, en gy sult zijn mijn man.
 Sy aten en sy droncken,
 Het stond 'er de waert wel aen:
 Het meysje raeckte beschoncken,
 Datse te bedde most gaen,
 Ia droncken is sy te bedde gegaen.
 't Morgens 't begon te dagen,
 Wech was haer lieve man:
 Dat meysje stond 'er verslagen,
 Treurig soo bleef sy staen,
 Verslagen, treurig so bleef sy staen.
 Wie al my nu betalen,
 Spracker de waert terstont,
 Gy sult my hier gaen halen,
 Voor het gelagh twee pont,
 Gaen halen, voor het gelagh twee pont.
 Hoe sou ick derven gane,
 Halen van mijn Ouders dan,
 Want hy heeft mijn bedrogen,
 Het was niet mijn man,
 Bedrogen, het was niet mijn man.
 Wech nu vuyle danten,
 Ontert gy soo mijn huys?
 Leg af u fijne pendanten,
 Met u goude kruys,

Pendants, met uw' goude kruys.

Haer roode Rock most sy laten,

Laten al voor het gelagh:

Gaet wandelen over de straten,

Eer dat u yemant sagh,

Laudate, eer dat u yemant sagh.

Dat meysje hoorde men treuren,

Treurig na huys toe gaen:

De Vader achter de deure,

Een groote stock hy nam:

De deure sloeger zijn dochter gram.

Men hoorde dat meysje roepen,

Och gy doet my soo seer.

Ick bidde u Grampeer,

Ick en sal 't doen niet meer,

Grampeer, ick en sal 't doen niet weer.

Oorlofs gy jonge meysjes,

Dochters teer en soet:

En wilt doch niet hollen,

Gelijck als Iannetje doet,

Niet hollen, gelijk als Iannetje doet.

De Gevluchte Trouw.

EEn rijken Graef in zijnder Bosschagie

Woonden in 't Ridderschap al van playsant:

Had veel lackeyen dienaers en pagie,

Maegden en knapen menigerhant,

Drie dochters schoonen,

Die daer oock woonen,

Op het Casteelken in het Berrigs-lant.

Clarisken d' alderjongse Gravinne,

En sy ginck wandelen in haer salet

Waet sy haers vaders schilt-knecht quam vinden,

Daer sy haer sinnen had opgeset,

Die sy uyt minne,

Socht te verwinne,

Want sy met groote liefde was besmet.

Schoon kint wilt my doch excuseeren

Want my die eer doch niet gebeuren magh:

Gy worter bemindt van seven Landts-Heeren,
 Sy bieden u haer minne geklagh,

Uyt suyvere minne:

Die u Gravinne,

Versoecken tot de trouw van dag tot dag.

Sy zwoer dien Iongelenck darr met ee'den:

Dat hem van herten was seer wellekom,

Dat niemant soud de plaets bekleeden,

Van hare lieve bruydegom,

Als hy alleene,

Men sagh haer weenen,

Met tranen-vloet als een waterstroom.

Dien Schilt-knecht oock uyt dertele sinnen,

Sprack haer met troostlijcke woorden aen:

Gy bent so jonck en edel Gravinne,

Soud ick voor uwen dienaer gaen,

Wiert uwen vader,

Dit eens gewaerder,

Sy deed hy waerlijck mijn hoofd slaen.

Nochtans nam hy haer by der handen,

Hy sey wel aen mijn over schoone bruyt,

Hy leydens in haer Vaders Waranden,

Wel also veer ter zalen uyt,

Daer kreeg Lowijsken:

Al van Klarijsken,

Op trouw een goude Singenet tot buyt.

Lowijsken nam van grootste waerden,

Uyt reverency daer sijn hoetken af,

Sy buygden voor hem tot der aerden,

Als hy aen haer zijn trouwken gaf,

Zy zwoeren beyden,

Oock niet te scheidten,

Voor dat de dood haer leyden in het graf.

Als doen ginck hy haer Vader vinden?

Die weinig dacht al op zijn jongste kint:

Mijn Heer ick heb een seker beminde,

En ick heb u soo trouw gedient:

Wilt my raet geven,
 Want 't kost mijn leven,
 So haren Vader my eens by haer vindt.
 Brenge my dees maegt in geender schande,
 Sprack daer den Edelen Graef van 't Kasteel:
 Brenge doch liever in vreemde landen,
 So hoorde van de Vader geen kraekeel,
 Gaet met malkander
 Vry op een ander,
 En trout gy daer u uytverkoren deel.
 Hy nam dees Grave woorden in achte,
 Ging uyt de Kamer alsoo seer verblijd,
 Hy speculeerden in zijn gedachten,
 Dat hebde geen dooven geseydt,
 Hy ging beneden,
 Seer wel te vreden,
 Bracht aen zijn Lief een troostelijck bescheyt.
 's Avonts kreeg hy haer alle so laten,
 Uyt een slaepvensterken van haer Paleys,
 En sy brochte hem ses honder ducaten,
 Het was goet teer-gelt voor Lowijs:
 In een Kalisken
 Set hy Klarisken
 Alsoo begaven sy haer op de reys.
 Hy liet haer vaders Paerdekens draven:
 Wel twintigh mijlen tusschen dag en nacht,
 't Was om haer Venus lusten te laven,
 So hy met vreugden de reys volbracht,
 Tot dat sy quamen
 Al binnen Namen,
 Daer losten hy zijn vrindelijcke vracht.
 Als doen gingh hy een Pastoor aenspreken:
 Om te bevestigen al door de trouw,
 Eer veertien dagen of drie weken,
 So was 't Gravinneken al een vrouw,
 En Lodewisken

Ree met Klarisken,
 Weer na hun Vaderlant met zijn huys-vrouw.
 Het was voor hem wel een blijde mare,
 Al wat hy dede het kost geen quaet,
 Dus quemen sy t'huysweer beyde te gare
 Hy had volbracht zijn meesters raet,
 Hy wierdt ontfangen,
 Met groot verlangen,
 Also quam Lodewijck tot grooter staet.

Oost-Indische Venus-Liet.

Stem: *Als 't begint.*

TE Vlissingen leyt een Iacht bereyt,
 Om na Oost-Indien te varen,
 Daer op so rust een Cupido,
 En speelt op zijn vergulde snaren.
 O Cupido kleyn venus wicht!
 Hoe klincken u vergulde snaren,
 Sy zijn gekrult in haren schoot,
 Hoe genoeglijk is 't daer in te varen.
 De eerste maegt die daer na vraegt,
 My docht ick sagh de duynen blinken,
 Het was het Eylant van de vrouw;
 Van vreugde dede mijn jong hert sinken.
 Wat mach het voor een Eylandt zijn?
 Wat mach het voor een Eylandt wesen?
 Het was een Eylandt van de vrouw,
 Dat door de minnaer wiert gepresen.
 De mane die scheen, de son verdween,
 Het zijn de sterren die ons lichten,
 De mast aen stucken de spriet aen twee,
 En noch en wilden wy niet zwichten.
 Aen de Caep hoort en wilt verstaen,
 Daer de meysjes dagelijcks verkeren:
 Al in het huys de blaeuwe haen,
 Daer de wijse dagelijcks converseren.
 Als wy dan komen in 't Indies Lant,
 Hoe lustigh willen wy dan ageren:
 Des morgens te vry buyten gaen,

Tegen de Zwarte schermutseren.

Als wy dan komen in't Vaderlant,
Hoe lustig willen wy dan zwieren,
Des morgens in de Brandewijn,
En dag'lijcks in goede bieren.

Adieu gy Utrechtse meysjes al,
En wilt dit Liedtjen wel gedencken,
Maer wy scheidten noch niet van hier,
Een glaesjen willen wy eerst drincken.

Een Amoureuus Liedeken.

Stem: Als 't begint.

Helaes mijn suchten is om niet!
De schoonste maegt daer 't hert heeft toe-gedragen:
En heeft geen deernis met mijn klagen,
Maer lagt om't geen sy aen mijn lijden siet
Silvia wreede gaet nu heen,
Ick lach terwijl niet als ick ween,
Nu gy u ooren stopt voor mijn gebeden,
Sal haest de doodt, mijn schrale leden,
Helpen uyt de noodt.

De Zon steeds bedruckt teraerdt,
Geen nacht wiert oyt voleynt met meerder suchten,
Als wel mijn ziel het leet ontvluchten,
Doch waer ik ga, ick volg mijn eygen smaet,
De wereld is mijn heel te nouw;
Ick ben bedruckt en voor u schadu schou:
Ick heb helaes! tot mijn verdriet gekosen
Een schone maegt, 't hert bevrozen,
Dat geen liefde draegt.

'k Verlaet u nu en wil voortaan,
Gaen doolen langs d' eensame droeve weegen,
Alwaer geen troost en wort verkregen,
Maer de doodt het eynd en droef getraen:
Ey nu Philander keer ey keer,
Sy is geraeckt haer hert is veel te teer,
't Is veynsery en trouheydt te bestrijden,

Sy is geraeckt in een groot melijden,
't Aert inwendig beklaegt.

Gebogen kniel ick voor 't Altaer,
Ick doe u mijn laetste offerhande:
En ick verwacht het vonnis van haer handen
Te leven, of in kort te zijn een Baer,
Als sy de wreetheyt even straff:
So dael ick willig naer eygen graf,
Maer soo de schoonste krijgt in 't laet u medogen:
So is't getraen van mijne oogen,
En mijn smert gedaen.

Arm Blindeman.

Stem: *Hoe licht schijnt ons de, &c.*

ACh! helpt doch eenen Blindeman,
Die joo zijn kost niet winnen kan,
Want hy is blint gebooren:
Erberm dy over een recht Christ,
Di hoes und hof, dur krygers list,
Und alles heeft verlooren.

Arm Blindeman.

Muse Pot,
Swijne schot:
Hoend' und gousen,
Wen de drousen:
Und blod noockt ten hoes oet joogen.

Arm Blinderman.

Ach ik und Wijf sund bey in noud,
Mijn hund snakt na een stucxken broud:
Und mijn vuus kleene kinder:
Hebt nigt hembt, kleyder, hoes noch schoe
Und ik heb joo nein geld daer toe,
I geef moor einen flinder.

Arm Blinderman

Igh wald,
Dan bald,
Dijn waerke,
In ein Kaerke,

Nigt verzwijgen,
Und i ein smeuk vroej nu kriegien.

Arm Blindeman.

Noe, noe mein beystre man vur oet,
Moor wacht dat i het nigt verdroot,
By rits nu bense terben,
Se, se woor steyts ro noe her veur:
Dat i gants sturten su ken reur,
'k Wel i den dubbel geben.

Arm Blindeman.

Schervourt,
Nog in ourt,
No verstandigh,
Und knephendigh,
Wolt nigt teuven:
Loot dy licke wal, nigt euven.

Arm Blindeman.

Wo steyt den dummen doeden dop,
Nu vreugt nigt veur den hosen kop:
Wen 't zund cryatoeren:
Un nigt van sulcken grooten soom,
Von eir, und hoes, und hof, und noom,
Und edd'len hong gebouren.

Arm Blindeman

Heure noe
Man toe,
Ian van Bucholt,
Die sich smuckholt,
Met Old boder:
Gest'lijck vurst en Ienu 't toon goeder

Arm Blindeman

Igh wol den Narrem mier ontstoon,
Sie drogen dien ri spectum oon,
Soe houg gebouren Edd'len,
Wen ick oet eddel Fursten bloet
Und bey kein Ezels op gevoet:
't Wold bold mit brijf und' zedd'len

Arm Blindeman

Door sugst moor, meerde seelen,
't Sen man seylen und rapalje:
Ioo heyl Hollant is man nokalje.

Arm Blindeman

Een aengenaem Minne Liedt, gemaect tuschen een Heer en Herderin:

Op een aengename Melody, Stem: Als 't begint.

Schoon Herderin, gy doet my sterven
 In dese tijdt:
 Indien ick u aenschijn sal moeten derven,
 Dat mijn hert verblijdt:
 Want u soet wesen mijn behagen,
 Schoonste Engelin,
 Gy zijt die ick bemin:
 Want om by nacht en dagen,
 Treur ick schoon godin
 Mijn heer ick ben een herderinne,
 Seer slecht in 't wout:
 Die smorgens treckken ga te velt-waer inne
 Door het gras bedout,
 Al met mijn schaepjes om te grasen,
 In de groene hey,
 Daer ickse dan geley:
 Hoor ick mijn herder blasen,
 Meenigh melody
 Gy zijt een maegt een pronk der wereld,
 Die dient gekroont
 Te zijn met gout en diamant beperelt,
 Voor u schoonheit schoon:
 Indien gy wilt u schapjes laten,
 In de groen wey,
 Komt treckt na 't Hof met my,
 'k Sal u vogdesse maken
 Van mijn heerschappy.
 Sou ick mijn schaepjes gaen begeven,
 In 't groende dael,
 En minnen om met u te leven
 In u hoffsche prael,
 Daer ick mijn altijd ga vermeyden,
 Met mijn herder siet,
 Die meenigh minne-liet,
 Gaet spelen voor ons beyden,
 Op zijn herders riet
 Gy sult veel meerder vreucht verwerven,

Hier op het Hof,
 Als met uw' Schaepjes smorgens te gaen zwerven,
 Door het zandt en stof:
 En 't Snaer-gespel en Melodyen;
 't Welck hier staegh geschiet,
 Men weet van geen verdriet;
 Ick sal uyt speelen ryen,
 Door mijn gantsch gebiedt.

Mijn Heer gy zijt seer rijck en machtig,
 En groot van goed;
 En ick een Herderin slecht eendrachtig,
 Die mijn Schaepjes hoed:
 Hoe sou gy u soo verneeren,
 In 't Veldt by mijn hier,
 Daer gy tot u playsier,
 Komt in 't Woudt cortiseeren,
 Pan het Hof gezwier.

Vertrouwt gy dan mijn Herderinne,
 Als dat ick sou,
 U vleyen om te werden mijn slavinne;
 En te zijn ontrouw:
 Dat sult gy niet aen mijn bespeuren,
 Overschoonste maegt,
 Gy die mijn ziel behaegt,
 En doetmy stadigh treuren,
 Die de aerde draegt.

Verlaet nu al uw cortiseeren,
 Segh ick mijn Heer;
 Want gy en soeckt my niet als te onteeren,
 Want 't is uw begeer,
 Daerom verlaet u vleyeryen,
 En gaet by 't Hof gezwier,
 Daer gy uw kunt verblyen,
 En neemt uw playsier.

***Een nieuw lied van een Switser, die zijn Trouw aen een Edelmans
Dochter presenteerde, en sy die niet willende aennemen, so heeft hy
haer tegens haer wille in 't Veldt verkracht, waer over hy met den
Swaerde is gerecht.***

Stemme: ô Wereldt vol, &c.

Wat bennen wy slechte Minnaertjes dom,
Die somtijds langs de weg gaen dwalen:
Hoe ligtelijk plucken wy een schoone blom,
't Welck ons doet neder dalen.

Nu heb ick een Edelmans dochter bemint,
Dat is my alsoo groot hertseere:
'k Heb haer mijn Trouwtjen meenigmael aengedient,
Maer sy wou niemmermeere.

Ick heb'er gezworeen eenen Eedt,
So ick haer kreeg onder mijn handen,
Het waer haer schoon lief of leedt,
Haer brengen in groote schanden.

Nu heb ick haer buyten al in dat Veldt,
Alleenig na mijn sin gevonden;
Waer ick haer met sulcken groot geweldt,
Haer Eertjen heb geschonden.

Dat meysken viel op bey haer knyen,
Suchte en weend' en droevig kermen;
Al had ick een hertje van steen,
Ick wist van geen ontfermen.

Nu heb ick mijn boose wille volbracht,
Dat valt my eylaes indachtigh!
Ick heb my te voren niet wel bedacht,
Helaes nu valt sy klachtigh

's Morgens vroeg als 't wierdt schoon dagh,
Mijn Capiteyn komt naer mijn vragen,
Toen ick 'er noch in mijn ruste lagh,
De deur wiert opgeslagen.

Nu moet ick een gevangen man zijn,

Sitten op een soo hoogen Tooren,
 In boeyen geslooten,
 Gy doet mijn pijn,
 Ick geef den moet verlooren.
 's Morgens vroeg sonder respijt,
 Mijn hoorde Revelje slagen,
 Den Switser werd buyten de poort geleyt
 Een uertje voor den dagen.
 Sy brachten hem voor het gerecht,
 Al waer veel France Heeren waren,
 Mijn Liefje my te minne plagt,
 Komt my ter dood bezwaren.
 Het isser mijn Vader of Moeder geen schandt,
 Dat ick soo veer hier kom verzeylen,
 Ick bender geboren uyt Switserlandt:
 Van hier drie hondert mijlen.
 Hy trock zijn beste kleederen uyt,
 Hy sey hou daer mijn vrome Soldaten,
 Dat schenck ick u voor mijn laeste buyt,
 Mijn trouwe Cameraden.
 Den Switser, moest knielen voor dat graf,
 Men sagh het bloedig slag-zwaert blincken,
 Sy houwen hem daer zijn hoofje af,
 Zijn jonck leven sag men krincken.
 Oorlof dan gasten wie gy zijt,
 En wilt dit Liedt doch wel onthouden,
 Ick sterf 'er voor geen schelm of dief,
 Maer om 't gerief van schoon Ionckvrouwen.

'tSamen-spraeck, tusschen Daphilis en Nerea.

Wijse: O schoonste Amarillis.

*D. N*Erea schoonste van u gebueren,
 Die woondt in 't woudt, of daer omtrent
 Hoe langh sal noch uw' wreetheyd dueren,
 Hoe lang sal dueren mijn ellent.

N. Daphile sielt vry uyt u sinnen,
Den heeten brandt die in u woont:
Hoe komt gy soo een Vrouw beminnen,
Die u met ondanckbaerheyt loont.

D. Ik hoop u hert nog eens sal buygen,
Om mijn mismaeckte wangen bloot,
U selven sult gy overtuygen,
Dat gy zijt d'orsaek van mijn doodt.

N. Neen, al sag ick u alsoo sterven,
Een enckel kusjen voor uw' mond,
En soud gy naulijcks van my verwerven,
Al kond ick u maken gezond.

D. So heb ick dan mijn trouwe minne,
Op een quaed fundament geleyt,
Nochtans so sal ick u beminne,
Spijt u en die 't sal wesen leyt.

N. Wel wilt ghy dan mijn minnaer wesen
En vraeg u niet na mijn begeer:
Ick heb een ander uytgelesen,
Die my bemint en ick hem weer.

D. Nochtans sal ick u Lief niet laten,
Al soud gy eeuwig van my vlien,
Gy kont my by u selfs wel haten,
Maer 't minnen kont gy my niet verbien

N. Besadigt wat u woeste sinnen,
Een weynig doch ter neder slaet:
Vermindert wat u herte minne,
Ick sal verminderen mijnen haet.

D. Ick sal u even gedienschtig wesen,
Al is 't dat gy my loot met quaed,
Van waer komt doch den haet geresen,
Die u soo diep slaet.

N. Den haet die ik dus droeg van binnen
Daerom dat gy doet dese klacht,
Die spruyt alleen uyt uwe minne,
Die gy te veel loon waardig acht.

D. Wy hebben hier genoeg staen praten
Ons kans mocht haest nemen een keer:
Siet of gy my soudt konnen haten,
Moog'lijk soudt ick u minnen weer.

Herders Gesangh.**Stem: *Acht treurt met mijn, &c.***

EYlaes nu is mijn hert en sinnen!
 Mijn moet en vryheyt dus gevelt,
 Wat is't, my dunkt het lijkt wel minnen
 Door liefde is mijn hart ontstelt:
 Och Silviaetje!
 Soet Rosemond,
 Mijn liefste maetje,
 Doen ick u eerst vondt,
 Hebt gy mijn hert verwondt,
 Uw' schoonheyd en lieve lonckjes,
 Uw' deugd, uw' vreugd, en eerbaerheyt,
 Och! dat waren alle mijn vonckjes,
 Mijn Silviaetie soete meyd,
 Die my ontroerden,
 In den geest verwert,
 En my ontvoerden,
 Gantsch mijn sinnen hert,
 Met soet en suerer smert.
 Ia Circa, soete Toveresse,
 Gaet gy soo met mijn hertje deur:
 Ey Rosemont lieve Matresje,
 Geeft my daer weer u hertje veur:
 Denckt herte-diefje,
 Dese rovery,
 Min lieve liefje,
 't Lijckt schier tovery:
 Gunt nu u hert aen my.
 Wie kan hier sonder herte leven?
 Och mijn hert! mijn lely, mijn roos:
 Wilt my uw' hert voor 't mijne geven,
 Of ick moet sterven herteloos:
 Komt luyckt mijn oogen,
 Soo 'k in de dootd viel,
 Of heb medogen
 Met die voor u kniel,
 En word mijn tweede ziel.
 Dan sal Silvia weer verdienen,
 Een moy stoeltjen in't Hemelrijck,
 Dan hoop ick sal u Godt verlienen,

Dat heeft by 's werelts geen gelijk:
 Wilt dan verkiesen,
 Hier u liefden soet,
 En niet verliesen
 Lief een vroom gemoet,
 Dat is hier 't waerste goet.
 Vaert wel, vaert wel mijn Koninginne,
 Mijn Engel, mijn soete vrindinne;
 Vaert wel reyn spiegel van de deugt,
 Mogt ick met u leven in vreugt,
 En in Godts vreese,
 Beyde wel te vreen,
 Soetert mag 't weesen,
 Laet ons worden een,
 Ey! denk om van der Veen.

Van 't Vryen.

Stemme: *Als 't begint.*

'k *HEB* den bras van 't luysige vryen,
 Meisjes ik pak'er mijn spilletjes op
 Truytjen is wel een geestige Pop,
 En ick hebse wel meygen lyen:
 Maer de Kermis is gedaen,
 'k Heb den bras van 't vryen gaen.
 'k Sertent mijn Truitje op'er consciencie
 En ick sey, jey moet 'er aen,
 Maersy sey, jey meugt wel gaen,
 Trouwen dat is maer penitentie;
 Als de Bruyt is in de schuyt,
 Is 't vleyen en beloven uyt.
 'k Sey mijn lief mijn blaesje met boonen,
 Mijn gesuyckerde Rijsten-bry,
 Datje wist wat dat ick ly;
 Om u schoone karnate koonen,
 'k Sucht, ick ween, ick klaeg, ick snick,
 Al mijn ingewant aen stick.
 Maer de meyt en woume niet hooren,
 En sy sette haer mont so scheef,
 Of 'er een Vis Teef op haer keef,
 En doe gaf ick de moet verlooren:

En ick dachte het is al te mal,
Die niet en wil die niet en sal.

'k Sette mijn hertje op een goe groent,
'k Settent hylicken uyt mijn zin;
En ick denck soo veel om de min,
Even als om een gedroogde Koe-stront,
'k Setten 't vryen, passeryen
Met al dat resje aen een zy.

Vryers die gaen suchten en treuren,
En sien 'er uyt als een mager sprot,
Of een beschimmelde Rommel-pot:
Denckt niet om leuren en scheuren,
Die de meysjes u brengen in 't hooft,
Datse jou sinnetejs niet berooft.

'k Sag 'er gister een die 'er zijn leden,
Handen en voeten, en hooft en staert,
Veele jaertjes hadde gespaert,
Om een moy meysje die hy met Eeden,
Vyeriglyck vryden en hadde bemindt,
Daer men stoockt daer 't vyer vindt.

En hy kreeg de sack deur zijn loopen,
En hy smheet zijn tranen-bron,
En hy klaeghde soo veel als hy kon:
Storte tranen met heele stoopen,
't Was met deernis aen te sien,
Al was een mensch so hart als stien.

***Domineerders Beklagh, Van die haer gelt des Somers ver-eeren, en 's
Winters gaen klapper-tanden.***

Stem: *Gy wispeltuerige Matroos.*

Hoe slecht is't nu met my gestelt,
Ick leef als Heer van Bijstervelt;
Ick heb geen geldt noch eenigh pand,
En loop vast en klapper tand,
Met kleeren en vol van scheuren
Gaen ick t[r]euren.

Te Somer doen ick wercken kon,
En elck wat voor de Winter won;
Toe sat ick dagelijcks in de Kroegh,
's Avonds laet en 's morgens vroegh;

Ginck ick lustigh domineeren,
Als de Heeren.

Des Sondags zweefd' ick door de stadt;
En Maendags na 't Ian Hanse padt,
Of Sloterdijck of Overtoom,
Daer heete men my wellekoom,
En hoorde meenig keeltje, onder t' veel je.

Met Vrouwtjes van de lichte slagh,
Licht op jou beentje goeden dagh:
Men danst'er met een groot vermaeck,
Met drinckt de wijntjes daer met smaeck,
Men speelt poehil la liere, met plysiere.

En quam ick in de Stadt ten lest,
De eerste Kroegh al weer de best;
Een frisse Roemer op de handt,
Een Toebackje met verstandt:
Ticktacken en verkeeren,
Als de Heeren.

Des nachts soo liepen wy gelijk,
Op d'Hoere-jacht al na den dijck,
In 't Hemeltje of op een aer,
Daer is 't volckje by malkaer,
Die's nachts in alle hoecken,
Hoeren soecken.

Soo is de Somer heen geraeckt,
't Heb niet gekocht noch niet gemaect;
Mijn kleeren zijn tot mijner schant,
Al by Ian-Oom langh verpant,
En 't geldt dat is verdroncken,
En verkloncken.

De lange Winter is soo kout,
Ick heb geen turf noch 'k heb geen hout,
Ick heb geen vleesch 'k en heb geen speck,
Maer 'k heb alle dingh gebreck.
En moet van rouwe klagen,
In dees dagen.

De Backer weygart my een broodt,
En roept Ian Cordijts is doodt,
Door d'honger my het lichaem smert,
Oock raeckt de koude my aen 't hert?
Mijn Vrouw doet niet dan morren,
Met veel knorren.

Had ick te Somer wat gespaert,
 'k Had nu geseeten by den haert,
 By 't geselschap om een paertje bier,
 Of om een soopje by het vier,
 Of wat uyt schaetsen ryen, met verblyen.

Maer waer ick loep of waer ick ren,
 Daer is geen Waert die my meer ken;
 Want nu ick alles heb gebreck,
 Siet my ieder aen met de neck,
 De Raven roepen sparen, en vergaren.

Maer 'k wed komt eens de Somer weer,
 Dat ick niet meer en domineer;
 Maer wercken alijdt vroegh en laet,
 En de lichte kroegen haet:
 Ick sal seer wel onthoude,
 Dese koude.

'k Versie als dan mijn Keucken stout,
 Mijn solder wel met turf en hout,
 Een goet pack kleeren aen het lijf,
 Sorge dragen voor mijn Wijf;
 So kan ick winter vlagen, mee verdragen.

Ick weet gewis daer zijnder meer,
 Die Somers speelen oock de Heer:
 En al het geen men daeg'lijcks wint,
 Wort meest in de Kroegh verslint;
 's Winters gaen klapper-tanden,
 Met veel schanden.

Dus raed ick u tot een besluyt,
 Dat gy wel siet ten oogen uyt,
 Vergadert Somers soo veel munt,
 Dat gy 's Winters leven kunt;
 Soo hebt gy niet te klagen,
 In dees dagen.

[Lestmael in 't kriecken al van den dage]

Stem: 't Schijnt dat mijn zieltje fijn, &c.

Lestmael in 't kriecken al van den dage,
 Alsser de Son zijn rijsen quam doen,
 Gingh ick mijn Schapen te veldewaer jagen,
 Om in het bedouwde gras te voen:
 Ick leydse soetjes aen den water-kant,

Daer ick mijn soete Herderintje vant,
 Die ick met een aengenaeme lagh,
 Toen heb geboden haer goeden dagh.

Ick seyde wel soete Herderinne,
 Waer wilje alsoo vroegh na toe?
 Rust doch een weynigh mijn soete vriendinne:
 Neen Herder seyde ick ben noch niet moe,
 Den dagh genaect ick rust noch niet,
 Maer op het lest sy haer geseggen liet:
 Daer vonden wy een bequame stee,
 Daer gingen sy rusten met haer twee.

Daer gingen sy beyde sitten rusten,
 Aen eenen klaren water-kant;
 Daer hy zijn liefje duysent-mael kusten,
 Daer hy zijn soet vermaeck in vant:
 Hy ley zijn hoofje in sijn soet liefs schoot,
 En met zijn handjes op haer borsjes bloot:
 Daer lagen die twee tot aen de middagh,
 Tot men de Son uyt het Zuyden sagh

Doen wou mijn Herderintje scheidyden,
 En met haer schaepkens heenen gaen;
 Ick sy Herderinne wilt noch wat beyden,
 En laet het vry op Phileander staen,
 Ick salse drijven over bergh en dal,
 Alwaer het mijn Princes gelieven sal:
 Ick salse leyden en brengen te rust,
 Aldaer het mijn Herderinne lust.

Sy seyde wel Herder wilt ghyse drijven,
 Drijfse vry aen mijn Vaders hof;
 Ick sal hier soo lang wachten en blijven,
 En daer mee soo nam hy oorlof:
 Daer mee soo nam hy zijn afscheyt;
 En met een kusje haer adieu geseyt;
 Hy seyde wel liefsten de Sonne-schijn,
 Sal ick weder by mijn Engel zijn.

Werelds Lust en Afkeer, verhandelt door Vader en Dochter.

Toon: *Lestmael als ick uyt, &c.*

Vader.

O Werelt vol van veel bedrieglijkheit!
Die yder een tot alle quaet verleyt,
Die op het spoor van wellust is verdwaelt,
Wiens weg kanniet zijn weder agterhaelt.

Mijn waerde dogter ik heb bemint,
Hoe zij gy van de werelt soo verblind,
Dat gy Gods aengename wegen haet,
En van de droes u soo vervoeren laet.

Dochter.

Mijn oude Vader, wat spreeckt gy mijn aen,
Soud ick nu van de werelds vreugt afstaen,
Waer in dat ick een welbehagen vint,
En heb de vreugde boven al bemint.

Wat is't als men wordt in zijn dagen out?
Van alle lust en vreugde gantsch verkout,
De werelt snijt in 't kort u dagen af,
Want gy gaet al met 't eene been in't graf.

Vader.

Ick heb mijn tijd en jaren doorgebracht,
In eerlijck leven mede hoogh geacht,
Al staet gy als een bloem op heden schoon,
Wel licht opmorgen is't geselschap van de doon.

Mijn kint ick heb van alles u bestelt,
Als pragt van kleeren, gout en zilver gelt
En veel juweelen voor cieraet gekocht,
Op hoop dat gy u eens bekeeren mocht.

Dochter.

Och vader dat steekt geen bekeering in!
'k Verkeer te graegh by Waerden en Waerdin;
En daer het snaren-spel heeft soete klanck,
Daer is men vrolijck heele nachten lanck:

Daer vind ick by de Jongmans groot vermaeck,

De koele wijn heeft daer een soete smaeck,
Men vleyd men streelt men kust ons altijd weer,
Wat vraegt men dan om maegdom of om eer.

Vader.

Och dochter dan den Hemel dit aensien!
Dat ghy van 't goedt soo na het quaed gaet vlien:
Daer gy geboren zijt van goedt geslacht,
En al de eerbaerheyd van ons veracht.
In plaets te werden een beminde vrou,
Soo word gy nu een vuyle Hoer ontrouw:
Uw' moeder baerde u in pijn en smert,
Trad haer op 't kleed, maer tred mijn op het hert.

Dochter.

Soud ick in huys sitten met verdriet,
En achten voort mijn jonge dagen niet?
En hooren niet dan knuchen en steenen,
Wanneer ick ben by u in huys alleene.
Neen Vader daar de snaer en keel vereent,
Daer hoort men niet dat yemant sucht of weent,
Daer werd geen wijn of geen vermaeck gespaert,
Daer is een hemels vreugde op der aerdt.

Vader.

Och dochter 't is of gy mijn herte breekt!
Als gy van 's Hemels vreugde op Aerde spreekt,
Het is een saeck die tegen d' Hemel pleyt,
En dan hier na de ziel ten afgrond leydt.
Aensiet de grijse hayren die ick draeg,
Hoe'k met een stok mijn leden onderschraeg
Mijn kaele kruyn van 't blonde hayr berooft,
Is al van u gevallen uyt mijn hoofd,
Gy die my hoort een stut en steun te zijn,
Baert in mijn ouderdom een groote pijn,
Verlaet mijn kind, verlaet des werelts lust,

En tracht met my voortaan d' eeuw'ge rust.

Het is een kleyne tijd hier op aerdt,
 Dat ghy in's Werelds vreugde zijt vergaert,
 Maer 't eeuwig leven dat is sonder endt,
 Voor die, die sich van het quaedt afwendt.

Wilt vry uw' oogen na Hemel slaen,
 Roept d' eeuwige Vader om genaden aen,
 En stort vry uyt een bittere tranen vloed,
 Aen Godt de Heer dat hy u voort behoed.

Kon ick u dus niet doen van 't quaed afstaen,
 Soo roep ick Godt en zijn Eng'len aen,
 Dat doch uw' hert verander door gebeen,
 En niet en doolt in eeuwigheen.

Dochter.

Og Vader lief ik kniel ootmoedig neer!
 'k Soeck heul aen u, gena aen Godt den Heer,
 Gena aen Godt om dat hy in my werkt,
 Nu gy door uwe reen mijn ziel versterkt.

Weg werelt vol veel aenlockentheyd,
 Hoe hebt gy my in mijne jeugt verleydt,
 Vervloeckt voortaan u blintheyd sover woet,
 't Geen de Ouders en de ziel steeds quellen doet.

Mijn oude Vader, ach! vergeeft mijn schuldt,
 Daer ik mijn tijd so lang mee heb vervult,
 'k Sal u een steunsel zijn in last en nood',
 En niet verlaten voor ons scheyd de dood.

Vader.

Geloof zy God die alles heeft gemaekt,
 Dat gy van 't ydel leven zijt geraekt,
 Volherd nu voort, en word niet meer verleyd,
 Soo windt ghy voorts d' eeuwige zaligheyd.

Ghy jonge lieden doe door 's Werelds pracht,

Dan weg der zaligheyt niet meerder acht,
Volgt dese maegt en draegt u heus en stil,
Een yder leeft gelijk hy sterven wil.

Amsterdamse Jacht.

Voys: Boeckvoet.

AMsterdamse straten wat krielen dit tans
Van Noren Moren,
Van Britten en Frans,
Van Moffen en Knoet,
En 't Zweedsche gebroed,
Specken en walen pots Michil en Hans.

Wat maeckt het gespuys by nacht gezwier,
Hoe blincken en klincken
Harnas en Rapier,
Daer stort'er een neer,
Van Harnas en geweer,
Door duyvel, dood, donder en vier.

Hier onder't geschaduw in eensaemheyt,
Raect Pleutje, een Seuntje,
Mijn Ioncker zijn meyt,
Haer magdom ter neer,
En send hem hem om veer,
Dus wordt het geheym niet wijd uyt-gebreydt.

Tochtige Duyfje, en rimpige Leen,
Die wrongen, en drongen
Te lijdig by een:
Ia waren soo groen,
En 't Lief kreeg een soen;
Hy streeelde de meyd van boven tot beneen.

Wat yver doet Ioris om Maegdaleen?
Te stuypen, te kruypen
Op handt en op teen:
Hy kust met getreur,
De ring van de deur;
Ia wringt hem schier door het sleutel-gat heen.

De velden soo vast van Nobis kroegh,
 Daer sitten, in kitten,
 Laet en vroegh:
 't Komt door een abuys,
 Al rollende na huys,
 Of een gebuer die willigh hem bedroegh.

De treyn der zielen is wacker in 't velt,
 Men reeckent, noch teeckent
 Daer noeyt voor een spelt:
 Ick noem hem een Boef,
 Die dus na mijn proef,
 In't meeten sonder elendingen sonder gelt.

[Karel Koning van Engelant]

Op een aengename Voys.

Konink van Vranckrijck.

KArel Koninck van Engelant,
 Waerom bied gy de Prins de hant?
 Gy weet hy houd het met Spanjen?
 Gy doet hem onderstant,
 Verlaet de Prins van Oranjen,
 En jaegt hem uyt Engelant.

Koninck van Engelandt.

Waerom souw ick hem verjagen met schroom?
 Hy is mijn Neef en ick zijn Oom,
 Al van mijn Suster gebooren;
 Hy is mijn naeste bloet,
 Hy magh niet gaen verlooren,
 Och Coninck siet wat by doet.

Koninck van Vranckrijck.

Ick sal uw' Neef besorgen wel,
 Laet mijn maer voort-gaen in dit spel;
 Als ick sal hebben gewonnen,
 Heel Vlaenderen en Brabandt,
 Dan sal ick uw' Neef beloonen,
 En geven hem veel Landt.

Koninck van Engelandt.

ô Neen! gy komt 'er soo niet by,
 Dan macht gy vallen heel op my,
 Als gy het Landt hadde gekregen,
 Soo waert gy machtigh rijk:
 Het Lager Huys is daer tegen,

Het Hoger-huys van gelijk.

Ick ben gedagtig dat goet hert,
 Dat mijn getoont door Spanjen wert,
 Doen ick als balling moest vluchten,
 Verlaten mijn Kroon en Staf,
 Doen quam ick tot Spanjen suchten,
 Die mijn onderhoudingh gaf.

Koninck van Vranckrijck.

Ick sal u geven rijckdom en geldt,
 Laet mijn behouden maer het Veldt,
 Den Prins u Neef verjagen,
 Verlaten de Spaensche Vorst,
 Dat ick de Kroon magh dragen,
 Daer mijn Edel hert na dorst.

Koninck van Engelandt.

Den Prins mijn Neef verlaet ick niet,
 Noch Spanjen oock gelijk men siet,
 Ick wil hem het Landt doen houwen;
 De Prins in Engelandt quam,
 Aldaer deed ick hem Trouwen,
 Met een Edele Madam.

Koninck van Vranckrijck.

Eylaes ick sie wel wat daer schort!
 Dat gyde Spanjaers vrient nu wort,
 Gy seyt gy soud mijn geven,
 Bystandt tot in der doodt,
 Sy hebben den Prins verheven,
 Gy maeckt hem eens so groot.

Koninck van Engelandt.

Stelt vry den Oorlogh aen een zy,
 Gy krygt geen hulpe meer van my,
 Segh Koninck wat kont u schaden,
 Dat sy scheyt uyt Brabandt?
 Ick wil u te vreden raden,
 Geeft dan uw Broeder d' handt.

Koninck van Vranckrijck.

Adieu, wilt gy my verlaten gaen,
 Soo is het haest met my gedaen,
 Sou ick het Landt quiteeren,
 Och dat waer mijn groot spijt!
 Ick wil mijn defendeeren,
 Eer ick het al wordt quijt.

Mey-Liedeken.

DE Son aen 't klimmen,
 Rust hoog uyt de kimmen,
 Op het spoor van Aurora,
 Groet het gezicht van Flora,
 Nat bedouwt, bleeck en kout,
 Die door hem haer glans behoudt:
 Nu is de milde schoot,
 Van Ceris zwanger om te baren,
 Siet hoe groot
 Is het herte der Kooren-aren:
 Die alreed ons verklaren
 Hare meenigvuldigheid
 Voor ons bereydt.

Het schoon aenschouwen,
 Van de lieve Landtsdouwen,
 't Soet vermaeck der groene Heyden,
 En de Klaver-rijcke weyden,
 Bosch en dal, meenigmael
 Van de Nachtegael,
 Met sulck een stem vervult,
 Dat klinckt en dringt door yders ooren
 Ons verschult,
 Om so sien en te hooren,
 Dat Godts goedtheyt ons daer vooren,
 Wordt geroemt en lof geseyt
 Tot danckbaerheyt.

De groene Boomen,
 In haer blaed'ren volkomen
 Op gepronckt, 't Veldt belommert,
 Daer de Nimphen onbekommert,
 Vry by een, wel te vreen,
 Rusten haer vermoeyde leen:
 Den Herder Coridon,
 Schuylt meenigmael met zijn Klarinde,
 Voor de Son,
 Onder de schauw van de Linde,
 Neffens zijn beminde,
 Speelend' op zijn Herders-riedt,
 Een Minne-Liedt
 De schoone Hoven,

Zijn wel waerdig te leven,
 Die met u liefelijcke planten
 Staen verciert aen alle kanten,
 Maer het kruyt, jeugdig spruyt,
 't Welck den soeten tijd beduyt:
 't Gevogelt veelderley,
 Sich paren, en haer jongen teelen
 In de Mey,
 En op de groene tacken speelen,
 Ey! hoe soet hoort men 't queelen,
 Van de Leeuwrick in de lucht,
 So snel ter vlucht.

Nu alle dieren
 Zijn verheugt, die daer zwieren,
 Met een liefelijck gewemel,
 In 't geboomt en aen den Hemel,
 Nu het vee, volijck mee,
 By malkanderen wendt in vree;
 Laet nu de mensch met vreugt,
 In Godt den gever aller dingen
 Zijn verheugt?
 Nu is 'er stof: Godt lof te singen,
 En van vreugden op te springen,
 In dees soete somer-tijd,
 Die 't al verblijd.

Van Phoebus en Daphne,

Stem: *When Daphne bit form Phoebus fly.*

*D*Oen *Daphne* d' overschoone maegt
 Van *Apollo* haer vlugt naem ter bossewaert in:
 En van hem snel wierdt na gejaegt,
 Sy liep, en hy riep vast, ô schoon godin!
 Toeft wat, toeft wat weest niet verbolgen:
 En waerom loopje? jou selven besin,
 Leeuwen, noch Beeren, noch Tygers die volgen:
 Maer 't is *Apollo* die u bemint:
 Wilt u erbermen yet,
 Acht gy mijn kermen niet;
 Laet gy mijn Goetheydt dan in de ly?

Heb deernis, *ô Daphne!* heb deernis met my:
 De geen daer gy soo schuw van vlucht
 Is Herder noch Kinckel die 't verhoed ov weyd:
 Maer 't is een Godt die door de lucht
 Het gulde glans van zijn stralen uyt spreyt:
 d' Opperste *Jupiter* is mijn Heer vader,
Charon en *Delphos*, en *Thenedos* staen,
 Tot mijn gebied en bevel allegader:
 Ick ben de *Son*, en mijn suster de *Maen*,
 Kruyden en bloemen, die
 Ick nae te noemen sie,
 Locken mijn stralen alleen uyt d'aerd:
 Mag dit u niet locken? *ô* schoone bedaert.
 Noyt word ick oud, staeg blijf ick jong,
 Mijn hayr vergrijst noyt, maer blijft even geel:
 En dat mijn stem, wanneer ick jong,
 By de negen *Musen* en't spel van mijn veel
 U (*ô* mijn *Daphne*) mag komen ter oren!
 Dat gy soo lang u lopen eens liet,
 't Sou buyten twijffel u herte bekooren,
 Op mijn te helpen uyt mijn verdriet:
 Och hoe gerusjes! wou
 Ick dan met kusjes, jou
 Liefjen onthalen als een Goddin:
 Nu *Daphne* staet *Daphne*, hoort dog na mijn min
 Maer 't was om niet wat *Phoebus* riep,
 Want *Daphne* vloodt van hem soo snel als sy kon:
 Waerom hy oock soo schigtig liep,
 Daer hey haer in 't loopen op tlaetste verwon:
Penus, *Penus*, *Phoebus* bestormt my,
Helpt, *ô* vader! riep *Daphne* versaegd:
 Kuyse *Diana* komt bidt ick vervormt my,
 Straex dese schoonheyt verhoort doch uw' maegd.
 Want ick wil sterven, eer
 Hy sou verwerven meer:

ô Doodt gy zijt mijn seer wellekom!
 Daer mede wiert *Daphne* vervormt in een boom.
 De droeve *Phoebus* bleeck van rouw,
 Omhelsde met tranen de lieve laurier,
 En seyde ô boom! beeld van mijn vrouw,
 Blijft altijd jeugdig, en vyant van 't vier,
 Spartelt en klatert wanneer men u bladren
 Werpt in het vyer, doet als *Daphne* deed.
 Doen haer het vyer van mijn minne wou nadren:
 Strijdt dan als *Phoebus* my wederstreed;
 Leert daer de maegden door
 Als men haer jaegt, nimmer te hoor;
 Nimmer te buygen na geyle lust:
 En daer op heeft *Daphne* den boom eens gekust.

[Sint Nicolaes goed heylig man]

Stemme: *Bell' Iris*.

Sint Nicolaes goed heylig man,
 Hoort mijn bidden en mijn smeken,
 Voor die u in nood aenspreken,
 U roep ick heel droevig an:
 Niet om soete koeck of vijgen,
 Of om kinder poppe-goet,
 Laet my maer een vryer krijgen,
 Die mijn minne-lust voldoet.
 Gy pleegt immers alle jaer,
 Als ick u mijn nood bekende,
 Niet na-laten my te sende
 't Geen daer ick na lustig waer:
 Badt ick u om twee pendanten,
 Of om een gouden naelt,
 Of om neus-doecken met kanten,
 Noyt heeft my u gunst gefaelt.
 Wat mijn hert maer heeft begeert,
 Kreeg ick van u alle jaren,
 Maer ick moet u nu verklaren,
 Wat dat nu mijn herte deert:
 Ick bidde hoort doch u slavinne,
 Die van minne-lusten brandt,
 En neygt tot my eens vryers sinne,

Dat hy trouw my geeft de hant.

Gunt my doch een goet mans kint,
 Niet te oudt of jonck van laren,
 Een in minne kunst ervaren,
 Die my als mijn ziel bemint:
 Geenen dobbelaer of tuysscher,
 Noch geen dronckaert of lichtmis,
 Maer die s[ich] draegt reyn en kuyscher,
 En wat rad van leden is.

Gunt my doch een sulcke man,
 Die sich heel weel kan regeeren,
 En zijn vrouw wel weet te eeren,
 En in 't Bedt wel onthalen kan:
 Die my in zijn lieve armen,
 Met een soet lief-kosery,
 Dickwiels trachtet te verwarmen,
 Och! dan sou ick weesen bly.

Krijg ick dan een jonge Soon,
 Als ick in de kraem sal leggen,
 Ick sal met blijder stemme seggen,
 Sint Niclaes is mijn Patroon:
 Sinter Klaes sal Peet dan wesen,
 De naem van 't kint sal Klaesje zijn,
 Want door hem ben ick genesen,
 Van mijn smert en minne-pijn.

Matroos-Liedt.

Stem: *Van de Mossel-kreekse Pape.*

HOort toe Matroosen al te samen,
 Die varen by der Zee,
 Zijt gy met storm of noot bevaen,
 Godt helpt u op een Ree:
 Want meenig Boots-gesel,
 Haer leven moeten wagen,
 Al op de Zee rebel,
 By nachten en by dagen.

De Zee door Godts geheugenis
 Verteert soo menig man,
 Die al te samen van de Vis
 Verslonden worden dan:
 Maer laes! wat leyt daer an,

Waer ons lichaems varen,
 Als godt de ziele dan,
 Eeuwiglijck wil bewaren.

Wat lijdt den Zee-man al verdriet,
 By nachten en by dagh
 Als hy de doodt voor oogen siet,
 En niet ontvluchte magh,
 Voor storm en groot onweer,
 En geweld van de Baren,
 Dat brengt ons dies te meer
 In angst en groot bezwaren.

Oock groot geweld en tegenspoed,
 Lijdt den Zee-man valjant,
 Van Turcken, Rovers seer verwoet,
 Worden sy aengerant:
 En veel vyanden meer,
 Die haer soecken te krencken,
 Die varen by de Zee
 Mogen hier wel op dencken.

Als sy oock op een lager wal
 Door stormen drijven voort,
 Seer haestig sy de Masten al,
 Dan kerven over boort:
 Dan sien sy weer de doodt,
 Voor oogen met vertsagen,
 Somma de sorgh is groot,
 Die den Zee-man moet dragen.

Godt helpt haer dan wel uyt den noot,
 Die hem aenroepen seer,
 Hy wil niet den Sondaer zijn doodt,
 Maer dat hy bekeer:
 Want door zijn stercke handt,
 Gaet hy den mensch weer laven,
 En brengt haer weer te landt
 In een gewenste Haven.

Als sy komen te land fijn,
 Soo is haer eerste werck,
 Datelijck in de Brandwijn,
 Maer weynigh in de Kerck:
 't Is haer vergeeten dra
 Dat haer de Heer gepresen,
 Trou hielp door zijn gena,

Uyt angst en groote vreesse.

Als sy krijgen haer gelt in hant,

So is het haest verteert,

Sy kopen daer om lant noch zant,

't Is voor weerdin en de weert,

's of hy 't ergens vindt,

So gaet hy domineeren:

Dat men soo suerlijck windt,

Siet men so licht verteeren

Met vrouwtjes van den lichten aert,

Raecken sy op het wildt,

Sy moeten weder op de vaert

Als 't gelt al is verspilt,

't Is haer geen groote eer,

Noch minder voor de vrouwen,

Want sy na Godes leer

Haer zedig moeten houwen.

Maer waer mach ick doch praten van

Wat siet men veel gepronck

Dagelijcks langs de straten gaen,

Van dochters oudt en jonck:

In Hollandt over al

Siet men haer brageeren,

Het komt door ongeval,

't Zijn geen dochters met eeren.

De Zeeusche meysjes, wat een praet,

Die weeten oock seer wel,

By nachtte danssen langes de straet,

Al met een Boots gesel:

En maeckten groot geraes

Met de longmans wilt weeten,

't Zijn dochters van deus aes,

Of het is my vergeeten

Maer is het niet een mal gelaet,

Van dese dochters hoor?

By nachten te danssen over straet,

Den speelman die gaet voor:

't Is haer geen groote eer,

Sy konnen 't lichtlijck dragen,

Want in Oost-Indien veer

Hoort men daer van gewagen

De longmans achten voor geen quaet,

Sy seggen, 't is pleysier,
 Te danssen somtijds langs de straet,
 Al met een Venus dier:
 Maer so de schrift vermelt,
 So is het haer geen eere,
 Dat sy haer schoone gelt
 Soo rockeloos verteeren.

Dese Jongmans en dochters fraey,
 Die zijn seer wel bekend,
 Sy woonen by de Turf-kaey,
 Of ergens daer ontrent:
 Om dat sy eerlijck zijn,
 So wil ick 's hier niet laeken,
 Want is den draet niet fijn,
 Men soudse grover maeken.

Gy jongmans hoort met goet bescheyt,
 Houd doch in 't drincken maet:
 Want dronckenschap is (so men seyt,
 De moeder van het quaet:
 Leef vry na Gods Leer,
 Wilt quaet geselschap haten:
 So sal u Godt den Heer,
 In vrede varen laten.

Oorlof Matroos hoort mijn vermaen,
 Als zy zijt in den noot:
 Roept Godt den Heer van herten aen,
 Bekent u sonden groot:
 Want die van herten seer
 Berouw heeft van zijn sonden,
 Die wort van Godt den Heer,
 Genesen van zijn wonden.

Doen men dit nieu Liedt eerstmael vant
 Voeren wy over Zee:
 Van Oost-Indien na 't Vaderlant,
 Naer Middelburgh de Stee:
 Met 't Schip van Prins Hendrick ree,
 In 't laer van dertig negen,
 En sestien hondert mee,
 Den tienden Maert geschreven.

Eynde.

*En Amereus Liedeken.***Stemme: *Als 't begint.***

Dat meysjen had een Bootsman lief,
 En sy wou van hem niet scheidyden,
 Al hadde dat nachtje een jaertje geduert,
 En sy soud wel overbeyden, overbeyden.
 De moeder tegen de dochter sprack,
 En gy sult bedrogen wesen:
 Ick siinder aen u bruyn oogjes soo wel,
 En gy draegt een kind met vresen, kind &c.
 Dat kind dat ick met vresen draegh,
 Dat is soo hupsen Boots-geselle:
 Ick hoop onsen rijcken Heer Godt,
 En hy selt noch wel vergelden, wel &c.
 Dat meysken deur de Bogaert ging,
 Al met haer goud gekruysde hayre:
 Een vingerling rood die haere,
 En by een Fonteyn was klare, ja &c.
 De vingerling was rood,
 Fonteyntjes was so klaer:
 Dat heeft dat meysken wel bevonden,
 Met een spraek daer de vrome landsknecht
 En mijn Ros die staet ongebonden, &c.
 Mijn Ros die ongebonden staet,
 Daer sal ick selver noch op rijden,
 Hy seyde vrouw maegd bind op uw' hayr,
 Al met een streng van zijde, streng &c.
 En is't van zijde niet,
 Soo is't van rooder goude,
 Om 's jaers als ick goe maegt was,
 En doe deed' ick dat my roude, dat &c.
 Een jaers als ick goe maget was,
 Doen was ick alsoo hoog van moede:
 Nu ben ick met een kleyn kinde bezwaert,
 En nu ben ick laeg van moede, laeg &c.
 Hy setten de ladder aen het huys,
 Om dat moy meysken te beklimmen:
 Doen weende al dat 'er inne was,
 En sy hoorden den Nachtegael singen, &c.
 Den Nachtegael songh, den Hooren die blies,

Van den avond tot den morgen,
 Ia wie der in zijn liefs armen leyt,
 Waerom so wil hy sorgen, wil hy sorgen
 Ia wie der in zijn liefs armen leyt,
 Waerom so wil hy dan noch treuren,
 Daer gaet 'er so meenigen vromen landsknecht,
 Het en mach hem niet gebeuren, niet &c.

Van de Bosselaer.

TE Parijs daer woont een vROUTJEN,
 Also goelijcken vROUTJEN FIJN,
 En sy leyt so ga[r]en ter schoole,
 O ter schoole al in de wijn!
 En so garen ter schoolen:
 De goelijcke Bosselare
 Was haer getroude man,
 Fredrick was haer schoon boele,
 Haer schoon boele.
 De goelijcke Bosselare
 In de koele wijn dat hy sat,
 En een soo blijden mare
 De Bosselaer daer vernam,
 Van Elsje zijn schoon vrouwe,
 Hoe datse gaet spanceeren,
 Met een soo vreemde man,
 Alsoo veer aen een Landsw[d]ouwe, &c.
 O Elsje syde hy vrouwe,
 Mijn liefste vrouwetje fijn:
 Dat eerst mael en dat leste,
 Dat sal u wel vergeven zijn:
 En doet gy dat nimmermeer weder,
 Ick salder noch morgen ochtent,
 So tijdelijck varen van huys,
 En kiest gy dan geen ander boel weder,
 Geen ander boel weder.
 Den goelijcken Bosselare,
 Reeds smorgens vroeg van huys,
 't Avonds alsoo spade,
 Quam de Bosselaer wederom t'huys,
 Al voor moy Elsjes deure,

Moy Elsjen die hadde de vreugde,
 Die vreugde alsoo groot
 Sy mocht den Bosselaer sien noch hooren.

Den goelijcken Bosselare,
 Met een soo lustigen sin,
 Sprong op moy Elsjes kamer
 Tot haer slaepvenster in:
 Al voor moy Elsjes bedde,
 Hoe legt gy hier te samen,
 En hoe warrem sou ik u decken, in u, &c.

Och goede Bosselare
 Mijn eygen getroude Man,
 En neemt'er mijn dese sake,
 Alsoo waerlijck doch niet an:
 Nu laet er u hooge-moet sincken,
 Daer twee goeliefkens t' samen zijn,
 O de koele wijn hoort gyse te schenken, &c.

Dat wijntjen dat ick 'er u schencken,
 En dat ick u schenken sal,
 Daer meugdy wel om dencken,
 O dat 's al uw leven langh!
 Daer magh ick wel na dencken:
 Ick salder u beyd' te samen,
 Gaen steken in een sack,
 In de Mase sal ick u verdrincken, u &c.

Hy namse daer beyde te samen,
 Hy packse in eenen sack,
 Hy worpse al in der Mase,
 In de Mase wat 't kout en nat:
 Hy worpse in de Mase,
 Daer sagh meenig stout Ruyter,
 Soo meenig vroom Edelman,
 Met haren wel weynende oogen, &c.

Den goedelijcken Bosselare,
 Sprack met een alsoo euvelen moet,
 Had ick'er mijn vroukje weder,
 Ick en gaf 'er niet,
 Voor al mijn groote goet,
 Had ick mijn vroukje weder,
 En ick woe[ij]se wel zware met silver,
 Swaer met silver.

Droevigh Liedt, van 't Schip de swarte Haen, zeyl gegaen van Sluys, na Smirna, hoese vochten tegen 4 Turken, en de groote hongers-noodt van achtien Maets. Den 2. Augusti 1673.

Stem: *Van Helena.*

Aenhoort een droevigh Liedt,
Wat ick u singen sal,
Al wat 'er is geschiedt,
Hier op het aerdsche dal,
Het Schip de zwarte Haen,
Van Sluys is af-gevaren,
Al na de Smirnsche kant,
Daer doen veel Turcken waren.

Vier Turcksche schepen groot,
Die quamen ons aen boort,
Men spaert geen kruyt of loot,
Ons Schipper soo 't behoort,
Sey mannen kloeck valjant,
En spaert geen lijf of leven,
Steeck liever in den brandt,
Als aen de Turck te geven.

Vijf ueren met getruer,
Heeft desen slag geduert,
't Was niet als vlam en vuer,
Dat men daer heeft gespeurt:
Ons Schipper kloeck van aert,
Die wou het niet opgeven,
Tot dat den laesten man
Verlaten sou zijn leven.

Hy schoot soo vreesselijck,
Den wreedden Turcksen moort,
Wy moesten op de wijck,
Ons Mast raeckt buyten boort:
Wy wisten geenen weg
Waer wy ons souden wenden,
Wy raeckten tot meer verdriet,
En noch tot groot ellende.

Wy dreven voor de wint
Op Godts genade heen:
O schrickelijck ellent!

Alwaer mijn hert van steen,
 Van Yser of Metael,
 Noch sou het moeten schreyen,
 Want ick u eens verhael
 Ons druck en groot lyen.

Al door een seer groote wint
 Soo is ons Schip gestrant,
 En dat op een Eylant,
 Dat men daer leggen vant,
 Genaemt de S Del,
 Is het Elant geheten,
 Wy sochten over al,
 Men van daer niet te eeten.

Seventien weken wilt verstaen,
 In dese droefheyt groot,
 Men had geen spijs of dranck,
 En daer toe oock geen broodt:
 Men was met droefheyt belaeen,
 Men sucht soo meenich werven, Wy raken hier
 niet van daen, Hier moeten wy alle sterven.

Den Schipper seer bedroeft,
 Die sprack tot ons vermaeck,
 Ick heb tot ons behoef
 Daer nog een deel Toeback:
 Daer mee behielt men 't lijf,
 Omtrent de drie vier weken,
 Daer na al met verdriet,
 Drie Honden op-gegeten.

Die Honden waren op,
 Doe waren wy bedroeft,
 Men wrong zijn handen daer,
 Men rock 't hayr uyt 't hoofd,
 Den Schipper kloeck van moet,
 Die sprack soo meenig werven,
 't Sa smijt de dobbel-steen,
 Wie voor ons al sal sterven.

Al viel het schoon mijn beurt,
 Ick ben ter doodt bereyt,
 Een steenen hert dat treurt,
 Heeft den Schipper geseyt,
 Sa smijtse uyt de hant,
 En dat al voor ons allen,

En wie het droevig lot
Van ons sal overvallen.

't Viel op de hoog Bootsman,
Het droevige noodt-lot,
Hy stack zijn handen uyt,
Hy riep soo seer tot Godt,
Eet nu het vleesch van mijn,
Door hongers nood gedreven,
Het bloedt tot eenen dranck,
Ick wil 't u al vergeven.

Den Leeraer soo 't behoort,
Die nam hem by der handt,
Hy heeft hem soo vertroost,
Och! och! blijft doch volstant:
Trout vast op uwen Godt,
Och ja sprack hy verheven,
Adieu mijn Cameraet,
Ick ga u nu begeven.

Och Hemel! Son en Maen,
Wat schrickelijcke noodt,
Niemant van haer allen,
Die hem brengen wou ter doot:
Doen smeed men weer het lot,
Wie dat hem soude slachten,
Het viel op Ian de Blau,
O Godt van groote machten.

Hy hier zijn handen op,
Hy riep tot Godt zijn nood,
Wilt my vergeven doch,
Wy doen 't van hongers-nood:
Adieu mijn Maets voor 't lest,
't Vleesch al van mijne bonken,
Ick ben ter doot bereydt,
't Is al voor u geschoncken.

Den Slachter quam daer aen,
Een Bijl al in zijn hand,
Hy gaf hem soo een slagh,
Dat hy ter aerde lagh:
Men leyd hem op een block,
Men hieuw het vleesch in stucken,
Sy greepen aldaer naer,
Men sagh hem soo ontrucken

De boncken op de schael,
't Menschen vleesch by nood,
Hy deelden 't over al,
Dat door den honger groot:
Sy greepen al daer na,
En aten arm en beenen,
En droncken 't menschen bloed,
Eylaes wie sou niet weenen.

Maer wat een groote rouw,
Sagh men gebeuren doch,
En dat van Ian de Blaue,
Dat hy hem had gebrocht,
Vermoort dien man soo zwaer,
Ia brocht hem om het leven,
En Godts gebodt soo klaer,
En zwaer had overtreden.

Hy had so groot berouw,
En sprong doen overboort,
Soo dat hy in den grondt,
Door 't water is versmoort,
Men vist hem daer weer uyt,
Al by het schip verheven:
Men deelt zijn vleesch voorwaer,
En over al gegeven.

Sy wrongen haer handen daer,
En trocken 't hayr uyt 't hooft:
Wat schrickelijck gevaer,
Och vrinden vry gelooft!
Men sag geen landt noch zandt,
Niet als de wilde Baren,
Och Hemels groote Godt!
Helpt ons uyt dit beswaren.

Doen sag men Godes gunst
En zijn genade goedt,
Een stercke groote windt,
Met hooge water-vloedt:
Twee Visioenen mee,
Als Engels hoogh verheven,
Die hielpen ons van daer,
Doen zijn wy wegh gedreven.

Doen dreef men voor de wind
Op Godts genade heen,

Een Landt wort ons bekend,
 Een Tooren ons verscheen:
 Yerlandt wilt dit verstaen,
 Kingsael raeckten wy te lande,
 Daer lagen noch vier doodt,
 Met menschen vlees in handen.

Men bracht daer spijs en dranck,
 En Bier met goede Wijn,
 Men sag de Plaets in roer,
 De menschen vol van pijn:
 Sy liepen in het Schip,
 En sagen Menschen boncken,
 Die lagen over al,
 En 't vleesch al van de schoncken.
 Sy vielen op haer Knien,
 En danckten haren Godt,
 Voor eenen goeden Ree,
 Dat haer gegeven word,
 En bid doch te saem, die so zijn kost moet
 winnen, dat sy een goede Ree,
 Of haven mogen vinden.

[Ach! Margrietje, mijn voogdesje]

Stem: *Hey hoe helder schijnt het, &c.*

ACh! Margrietje, mijn voogdesje,
 Hoe verslijtje dus jou jeugt?
 Datje altijd by jou Besje,
 So blijft woonen sonder vreugt,
 Margriet, ey niet:
 Laet dit oude Wijf,
 Dus niet zijn jou tijdt-verdrijf.
 Ey niet: Kiest voor 't oude Wijf,
 Doch een ander tijdt-verdrijf.
 'k Sou soo garen om een Roompje,
 Met jou eens na buyten gaen:
 Rusten onder 't Linde-boompje,
 Datje maer eens dorst bestaen,
 Maergriet: maer siet, Besjes is quaet,
 Als men eenjes met u praet:
 Maer siet, Besje is quaet,
 Als men maer eens by jou staet.
 't Is Besjen al vergeten,
 Hoe sy in haer jonge staet,
 Heele nachjes heeft versleten:

Want sy wiert so sterck gevrijdt:
 Maergriet, Ian Piet,
 En Kees Louwen Seun,
 Vryden haer met zwarte Teun:
 Ian Piet en Kees Louwen Seun,
 Hadden met haer sulcken deun.

'k Weet je waert oock garen vrouwtje,
 Maer wie durf' er doen versoeck?
 'k Sie wel datje draegt een trouwtje,
 Onder jou Satijnen doeck:
 Margriet, is 't niet, ofje seyde loop,
 Want mijn Trouwtjen is te koop:
 Is 't niet, ofje seyde loop?
 En komt bint mijn dese knoop.

Is 't niet jammer soete Meysje
 Dat jou groente so verdort?
 Geeft my 'et Ia-woort doch een reysje,
 Achtet niet of jou Besje knort:
 Margriet, 't verdriet,
 Dat ick om jou ly,
 Is de meeste slaverny:
 't Verdriet dat ick om jou ly,
 Wijt ick Besjes raserny.

Nu ick denck wy sullen wachten,
 Besje wordt doch over-out,
 En misschien in wenigh nachten,
 Is sy doodt, ja stijf en kout,
 Margriet, 't gebiet
 Van haer huys en hof,
 Daer benje dan Vrouwtje of:
 't Gebied van haer huys en hof,
 Is dan tot Margrietjes lof.

Klaeg-Liedt.

Stemme: *Edel Karson.*

O Paris wreet!
 Een Konings Sone machtigh,
 Van Troyen wijt vermaert,
 Is 't u niet leedt?
 Of zijt gy niet gedachtigh
 Doed gy lest by my waert,
 Gy zwoert gepaert
 Eeuwigh by my te blijven;

't Geeft my nieuw dat Godt u spaert,
Al door u valsch bedrijven.

Doen ick lestmael
U aen het Scheepken leyde,
En gy wout van mijn scheen:
Veel soet verhael
Hadden wy met ons beyden,
Van ons liefde verleen:
Ick had u gebeen,
Dat gy die reys soud staken,
Maer gy woud na Griecken heen,
Valsch waren uwe saken.

Aen de Zee-strant,
(Hoe kont gy u soo veynsen)
Suchten gy meenig fout,
Gy boodt my de hant:
(Ick die geen quaet kon peynsen)
Dat gy weer komen soud;
Ick had vertrouwt
Al u beloften schoone:
Maer helaes! het my nu rouwt)
Fy u gy Konings Sone.

Onlangs daer naer,
Gingh ick bedroeft van sinnen,
Op een duyn seer hoogh,
Of ick van daer
Uw' komste mocht sien uyt minnen,
Tot my alin 't gevoogh,
Terstont in 't oogh,
Kreegh ick twee witte zeylen;
't Hert van verr' uw' jonst toe droegh,
Eylaes! maer 't ging my feylen.

Uw' zeylen snoot,
Die al na Trooyen stonden,
Passeerden my voorby:
In uwen schoot
Lag de Liefste doorwonden;
Gekleedt in witte Zy:
Een Vrouw seer bly,
Alsoo ick heb vernomen,
't Was Helana, daer mee gy
In Troyen zijt gekomen.

Een valsch Minnaer,
Vol ergh en boose kueren,

Is dit u dienstmaegt schoon:
 Die u voor haer
 (Uyt liefden der Natueren)
 Verkooren had Ydoon,
 Heeft uw Persoon
 In een ander behagen?
 Sal een Griekse Hoer mijn Kroon,
 Eylaes! van Troyen dragen.

Hoe veel te meer
 Hoort gy uw Lief te eeren:
 Die u belooft getrouw,
 En veel hert-seer
 Om u moet lijden leeren,
 Die wel eens wenschen souw
 Te zijn uw vrouw,
 Moet nu alleene sterven,
 Nimmermeer sal 't hert van rouw
 Eenige vreugt verwerven.

Doen gy eens spraeckt:
 Dat Venus, Pallas t' samen,
 En Iuno stont misdien,
 Heel moeder naeck
 Voor u, en gy moest ramen
 De schoonste van haer drien;
 Doen moecht men sien
 U in mijn liefd' ontsteecken,
 Dat het van u mocht geschien:
 Goddinnen prijs te spreekken.

Maer nu eylaes
 Zijn uw voorleden daden
 In sotterny verkert,
 Gy armen dwaes:
 Wilt u daer van beraden,
 Eer Troyen declineert:
 Mijn Perspon weert
 Sal in u liefd' volherden,
 Heb ick u als lief ge-eert:
 't Sal wel gewroken werden.

Mijn geluw' hayr,
 En mijn bloosende wangen:
 En al mijn schoon cieraet,
 't Was voor u klaer:
 Waer mocht gy na verlangen,

Ick heb u noyt gehaet,
 Maer metterdaet
 Altijd liefde bewesen,
 Nimmermeer docht ick dit quaedt,
 Dat in u is geresen.

Komt nu mijn Lief,
 Wilt eens al van haer scheyde,
 Houdt u beloften reyn,
 Denckt op 't misdrief,
 't Welck ter doot sal leyden,
 Liet gy my hier alleyn,
 Dien eedt certeyn,
 Dien gy my zoeer wilt houwe,
 Haet Helena, komt in 't pleyn,
 Troost u ge-echte vrouwe.

[Hoe werckje niet Leeuwrick?]

Stem: *Ey set u Philida, &c.*

*H*Oe werckje niet Leeuwrick?
 Hoe komt dat gy niet orgelt,
 In dees uw Tinne Kerck:
 Uw strotje dat soo gorgelt,
 Daer 't niemant hoort te velden,
 Ey lieve! laet uw gunst
 [A]en ons gehoor eens melden,
 Het wonder van u konst.

Toont dat gy danckbaer zijt,
 Voortaen te blijven leven:
 Voor 't zaet dat gy verslijt,
 Voor 't broodt dat wy u geven,
 Voor soo veel klaver-sootjes,
 En van soo verschen nat,
 Van soo veel groene lootjes,
 Als gy wel hebt gehad.

L. Hoe sou ick arme dier,
 Verheugen met mijn sängen,
 't Gehoor van een Cypier,
 Die my hier houdt gevangen,
 'k En sal u niet bedriegen,
 Ick acht noch brood noch zaet,
 Voor dat gy my laet vliegen
 Ten velde door weldaedt.

Mijn Schipper had my vry
 Doen vaeren door 't gevleugelt,

En u geweld heeft my
 De vrye lucht geteugelt,
 Ick hippel en ick wemel,
 Mijn sang dient tot geschrey,
 Want kooy en is geen hemel,
 Noch sootjes is geen wey

Den Hemel mijn gewellif,
 Al 'g groen gewas mijn voer,
 Mijn Tafel gaf Godt sellif,
 Hier beneden op de vloer:
 Hoe souden my de kruymen,
 Verheugen van u Proy,
 Daer ick den hemel ruymen
 Moet voor een nauwe koy.

Soo gy dan met genucht
 Mijn orgel wilt doen queelen,
 Schenckt my de vrye vlucht,
 En 't gorgeltje sal speelen:
 Voor een die alle dingen
 Schiep uyt een enckel oogh,
 Dies plagt ick noyt te singen,
 Dan als ick vloogh om hoogh.

De Fransche Vlieger Hor.

Toon: Oranje.

AEnhoort doch vrinden al te gaer,
 Wat moys wat nieuws in 't nieuwejaer,
 Al van een vlieger door vier Grooten,
 In 't vrye Neerlandt opgeschooten.

Dees Vlieger was van Frans Papier,
 En had een ala mode zwier,
 Om dat hy over al beplackt was
 Met heele Lely of 't bekackt was.

Op 't neusje boven stont een Son
 Van klater-gout soo goet als 't kon,
 Die sou of 't spel was in de vincken,
 Als hels-vuer op een stockjen blincken,

Maer tou en staert was bey gehuert
 Van maekers uyt een ander buert,
 Het drommels war-snoer ging men halen,
 Al heel uyt Keulen en Westphalen.

De staert bracht Iems van over Zee,
 Dus wert de vlieger eynd'lijck ree,
 De huerelingen onverdrooten,

Die hebben hem doen opschoten.
 Monsieur die 't al beschicken wou,
 Die Bayevanger hielt het trouw:
 En 't spel begon heel wel te tieren,
 Soo dat Monsieur zijn touw ging vieren.
 Het touw dat had by na geen bocht,
 Soo vloog de vlieger in de locht:
 Dat hy uyt veeler menschen oogen,
 Tot aen de Son toe scheen vervlogen.
 Maer siet daer quam een dwarrel-wint,
 Uyt drie vier hoecken dit versint,
 Een harde sloocker quam uyt Spanje,
 En d' onder uyt Duytslant Oranje.
 Veel lieden waren seer bevaen,
 Of dese Vlieger lang sou staen:
 Om dat hy al begon te zwaeyen,
 Te suyse-bollen en te draeyen.
 Monsieur sag dat het spel niet docht,
 Hy palmde wat hy palmen mocht:
 Op dat al die verhoetelt leuteren,
 Het heele spel niet sou verpeuteren.
 Gelijck het op het lest oock blijktt,
 Hoe dat Monsieur nu staet en kijckt:
 Dewijl zijn vlieger met dit mallen,
 De staert is van zijn ga , gevallen.
 Die nu kan weten waer de val,
 Van des vlieger wesen sal;
 Die mach 'er datelijck heen gaen peuren,
 Om mee een stuck dat van te scheren.
 Oorlof Monsieur de gouw Tor,
 Nu is jou moye vlieger hor,
 Begeerje weer een toe te stellen,
 Soo maeckt de staert van Fransche vellen.
 En schiet hem op daer gy de wint,
 Wat beter voor jou vlieder vint:
 Hier sou men sonder sermonyen,
 Het touw dicht aen de hant af-snyen.

Aerdig Liedt, van de Spinne-kop.

Stemme: *Als 't begint.*

OP een tijdt, op een tijdt,
 Raeckten ick mijn sinnen quijt,
 Ick wou uyt speelen ryen,
 Ick ree op schaetsen door de maen,

Onder den hollen Oriean
Op den Pick van Canaryen.

Daer sagh ick, daer sagh ick,
Al in een oogeblick
Veel wonderlijke dingen:
Ick sagh drie Spanjaerts sonder hoofd,
Met lobben om haer kin geklooft,
Veel mooye deuntjes singen.

Op den top, op den top,
Daer sagh ick een Spinne-kop,
Soo groot als heel Britanien,
Sijn pooten waren grouw'lijk bont,
Sijn tanden lanck, zijn oogen ront,
Als App'len van Oranjen.

't Vuyle dier, 't vuyle dier,
Dat nam na my zijn gier,
En grep my in zijn tanden;
Van minnen was 't soo licht als dagh,
Daer ick veel vreemde monsters sagh,
Sonder voeten of handen

In zijn mont, in zijn mont,
Kon geen Pilot de gront
Van zijne diepte peylen:
Men sagh de rijcke Spaense vloot,
Die niet als met Reaelen schoot,
Vast in zijn Backhuys zeylen.

In zijn keel, in zijn keel,
Sagh ick een Frans Toneel,
Met veel Commedianten:
Een Boer, die Boere zelf verkocht,
Een Leeu die met twee Honden vocht,
Met duysent Musicanten.

In zijn maegh, in zijn maegh,
Daer weyden alle daegh,
Wel hondert duysent Ossen:
Sijn hert was hondert mael soo groot,
Gelijck de heele Werelts klood,
Sijn Nieren scheenen rotsen.

Op zijn neus, op zijn neus,
Sloegh David en de Reus,
Met al zijn Philistijnen:
Veel menschen liepen op zijn rug,
Die haer verstreecten tot een brugh,

Van 't Noord-endt tot het Zuyden.

Met zijn tant, met zijn Tant,
Naem hy een Olyphant,
Die hy ter aerden bruyden;
In midden van zijn wijde strot
Sat Root-neus met zijn Rommel-pot,
En speelde grendelinge.

Met zijn Poot, met zijn Poot,
So traden hy de doot,
Die hem door Pluto fluyte:
Hy sloegh de Sterren uyt de lucht,
De Son en Maen die nam de vlucht,
Den dageraet wiert duyster.

Amerant Amerant,
Sat in zijn ingewant,
Om zijn natuer te aesen:
Het beest spoog Pinack en Taback,
En Boere-pons en Cras arack,
En Cristalijne glasen

Wat een trop, wat een trop,
Quaem na de Spinne-kop,
Al uyt de loose loopen?
Hy maeckten d'Assistenten zat,
Alleen met een druppel nat,
Een yeder scheen versopen.

Doen kreggh ick, doen kreggh ick,
Al een so groote schrick,
Dat my wel sal heygen:
So dra als my de slaep ontviel,
So sagh ick maer een Krockedil,
Wat duncktje van dees leugen.

Minne-Sangh.

Stem: *Courante la Reyne.*

SAl dan mijn Minnares,
My nimmer uyt-komst geven?
So valt my dit leven
Seecker al suer:
Helas! dit minnen staet my veel te duer;
Sal dan noch mijn stantvastigh hert?
Dat so vaeck aen haer op-geoffert wert
Van haer verdruckt zijn,
En staegh verruckt zijn,
Door de droeve smert.

Helaes! hoe kan mijn ziel,
 Dees duldeloose plagen,
 Och soo langh verdragen?
 Ha! groote Goon!
 Krijgt dan een trouwe minnaer sulck een loon;
 Zijn dit de vruchten van de min?
 En heeft het minnen dan noch zotheyt in?
 So moet ik zot zijn,
 Of al te bot zijn,
 Dat ick het begin.

Maer laes! al wat ick doe,
 Nochtans kan ick het minnen,
 Nimmermeer verwinnen,
 Al wat ick tracht;
 Haer schoonheyte heeft op my te grote magt
 Schoon dat sy haer afkeerigh toont,
 En dat de strafheyte haere ziel bewoont;
 Soo is 't mijn goetheyt
 Maer geen verwoetheyt,
 Die haer steeds verschoont.

't Zijn haer bevalligheden,
 En lonckjes van haer oogen,
 Die so veel vermogen
 Kreegen op mijn ziel,
 Dat ik voor haer volmaektheyt neder viel:
 Ick min, schoon dat sy my verlate
 Ick hoop haer sinnen
 Hier door te winnen,
 En haer stuers gelaet.

Ick acht mijn leven niet,
 So ick haer gunst moet derven,
 Liever wil ick sterven, Als dat ick souw,
 Mijn tijd verslijten in so groten rouw:
 Helaes! 't is een ellendig hert,
 Dat met geen weder-min begunstigt wert:
 Want trouw te minnen
 En niets te winnen,
 Is een groote smert.

Van een Bootsman en een meysje.

Het ginger een Bootsman wandelen,
 Was om zijn avontuer:

Wat vindt hy aen groen Heyden,
Een meysje in witte kleyderen;
Van jaren was sy soo jong.

Hy bad haer om te minnen,
Maer 't was om te slapen by:
Van herte sey zyder soo garen,
Gy zijt 'er mijn Liefje mijn eere,
En komt slaept te nacht by my.

Het knaepje was 'er soo domme niet,
Hy heeft het wel verstaen:
Hy is 'er na huys gegangen,
Zijn manteltje om gehangen,
Voor haer deurken gingh hy staen.

Wie klopt daer aen mijn deurken?
En die niet en seyt laet in;
Het is 'er een Bootsman wijse,
Staet op Lief gy moet rijse,
Hey staet op en laet my in

Ick sta voorwaer niet oppe,
En ick last 'er daar jou niet in:
De deeken is mijn ontvallen,
Woud gyse op helpen langen,
Hey de Liefste sult gy zijn.

De moeder tegen de dochter sprak,
Gy sult bedroogen zijn:
Gy hebt'er dats ingelaten,
Den Bootsman dan der straten,
En gy gaet soo zwaer met 't kint.

Die ick ingelaten heb,
Dat is mijn Liefste Lief:
Hy salder my noch wel trouwen,
En zijn woort oock wel houwen,
Maeckt daerom geen verdriet.

Och moedertje! lieve moedertje,
Gy weet'er soo weynigh van,
Als aendere maegdekens danssen,
Met haer gepeerelde kranssen,
Hey dan slaep ick by den Bootsman.

De Doodt.

Stem: ô Boose domme Jeugt.

WAt blaest, ô moedigh Vorst!
De Werelt u in 't oor:
Die staegh na volheyd dorst,

Van 't Goddeloose spoor,
 Gedenckt in dit geval:
 Al sat gy noch soo wel,
 Dat u, dat u, dat u,
 De dootd genaken sal.

Hoe meenig roosje root,
 Heeft wel de dootd gedrukt,
 Dat eerst zijn knopje schoot:
 Ontijdigh afgeruckt:
 De kloeckste van het ront
 Zijn al verkeert in kaf,
 Gevelt, gevelt, gevelt:
 En krachteloos na 't graf.

De dootd gaet recht door Zee,
 Sal echter Prins of Graef,
 Soo wel slepen oock mee:
 Als d' alderminste slaef,
 O Rechters van den mensch,
 Die 't leven eyschen fris,
 De dootd, de dootd, de dootd!
 Voor u onbreeckbaer is.

Siet men oock niet in 't graf
 De knecht staen op zijn heer?
 Verschil het leven gaf,
 Maer na de dootd geen meer:
 Fortuyn maeckt onser ons
 In't leven onderscheydt,
 Doch 't word, doch 't word, doch 't word,
 Door sterven by-geleydt.

Siet wat den mensch belieft,
 De ziele neemt de vlucht,
 En wat'er over blyft,
 Baert schrick en ongenucht:
 Een prooye voor de dootd:
 Der wormen een bancket,
 Een romp, een romp, een romp:
 Vol gruw' en stanck beset.

Wat baet nu *Craesurs* Gout,
Helena 't schoone lijf,
 En *Samsons* krachten stout,
 En *Neroos* wreed bedrijf:
 't Vernuft van *Salomon*,
 En *Alexanders* macht,
 Ontzielt! ontzielt! ontzielt,

En door de doot verkracht.
 Haer scharen en haer macht,
 Haer schoonheyt niet en hiel:
 Haer wijsheydt en haer kracht,
 Het alles al verviel:
 De dapperheyt is wech,
 Haer Kroonen zijn verslint,
 Ick zweer, ick zweer, ick zweer,
 Van haer nogh schinckel vindt.
 Dus overdenckt, ô Mensch!
 U naeckt de laeste kracht,
 Maeckt dat gy uwen wensch
 In 't uysterst hebt betracht,
 Schrick echter niet de doot,
 De doot spoort nog de baen,
 Waer door, waer door, waer door,
 Wy in't eeuw'g leven gaen.

Aen een Heul sieck jongman.

Stem: Hendrick sou vryen gaen, &c.

'k WOu nog wel eens voor mijn doot,
 Soet uyt heulen ryen,
 Ia al kostent tien pont groot,
 'k Souwer in verblyen,
 Als 't maer slechts na 't leven gingh,
 'k Wensch om geen liever dingh,
 Als aen Brugh of Meulen
 Met de Meyt te heulen.
 O! dat 's seecker niet op aerd',
 Al mijn vreugh; en leven:
 Vraegt 'et oock mijn Vaert de Waert,
 In de stadt Geneven:
 Die heeft my bloot en naeckt,
 Dus hulende gemaect,
 Achter in zijn schuertje,
 Tegen 'et blinde muertje.
 'k Laet om 't heulen by de Maen,
 (Dats al hoogh gezworeen)
 Eeten drincken slapen staen,
 Geeft geloof in 't hooren,
 Ia al seyt men men heult niet meer,
 Iy selt zijn de grootste Heer,
 Die een Boer mocht maken,

'k Sout voor 't heulen staecken.
 't Heulen is soet tijdt verdrijf,
 't Woont in al mijn leden:
 't Speelt vaeck met mijn sinnen vijf,
 Naer verscheyden steeden,
 Heul ick niet 't is tegen stroom,
 's Nachts ick soet van heulen droom,
 Met soo grage lusten,
 Dat ick niet kan rusten.

O jou grooten heule sot!
 Seyde lest mijn Besje,
 Ie bent waert te zijn bespot,
 (Gaende met haer Tesje,
 Om een kool naer Moertjes toe)
 'k Sel jou 't heulen maken moe,
 Spreeck ick eens een reysje
 Van jou heul, heul meysje.

'k Sey al waerje noch soo dol,
 'k Selt van daegh gaen wagen,
 Met ons buer meyt Lijsje smul,
 Kent haer dog behagen:
 Soo ben ick, ick weet niet wat,
 't Beste Quantje van de stadt,
 Die met hert en sinnen,
 't Heulen gaet beminnen.

[Roomsche Besje sey gort wouts]

Toon: *Sa Hollander komt ten strijdt.*

ROomsche Besje sey gort wouts,
 Dit heb ick al gewenst van outs,
 't Geen ick nu sie als opgetogen,
 Ten hemel met mijn eygen oogen.
 Dat mijn Dom bescheenen word,
 Met d'oude Leer die Willebrord
 Bykans voor duysten jaer stichte,
 En Wiltenburgh daer mee verlichte.
 Toen hy 't boose volck versloegh:
 En hier den eersten mijter droegh:
 Soo jaegt men oock in dese tijden,
 De Kettters heen tot ons verblijden,
 Seper Besje g'hebt gelijk,
 Hier is Paus Ariaen in zijn Rijck,
 Gelijk hy placht in oude tijen,
 Wil hy den Dom weer heyligh wijen.

Daer komt 't heele sootje aen,
 Met kap en keuvel, kruys en vaen,
 Help Priester, Paep en goeje mannen,
 Men sal den Geusen duyvel bannen.

Stoel en banck en al den bras:
 Wat nu soo langh ontheyligt was,
 Wordt flux door 't vagevuer verslonden,
 De Kerck gegeesselt om zijn sonden.

Van al 't Kettters gantsch geleeft,
 Gestoft, geraegt, geschropt, geveegt,
 Op nieus verwynt, en deur bezwooren
 Wie kan zijn dagen vreemder hooren.

Stracks daer na weder opgericht,
 Een grooten Altaer: daer het licht
 Met kaersen rontom word ontsteken,
 Gewis moet haer de Son ontbreken.

Gints al weer vreemds, wat nieus,
 Wat soets, wat goets, wat slims en schieus
 Wat drommel is't dat't volck met hoopen,
 Te post doen na den Dom toe loopen.

Daer komt een Lief-vrouw voor uyt,
 Geciert gelijk een eerbaer bruyt,
 Met peerlen schoon geheel omhangen:
 Geverft met bloosjes op haer wangen.

Met geluyt van Veel en trom,
 Gelijk men deed van ouds al om:
 Een kostelijck autaar opgedragen,
 Wat menschen sou dat niet behagen?

Uytrecht is geheel vervormt:
 Den Dom tot tweemaal toe bestormt,
 Hoe sal haer naem op nieuws dan wesen?
 Weer Wiltenburg gelijk voor desen.

Daer den Bisschop in 't gewaet,
 Met vreugde weer ten autaar gaet;
 Doet *Te Deum Laudamus* singen,
 Wat baert de tijd veranderingen.

Hoe vergult is nu den Dom?
 Soo veel Autaren staen rontom:
 Wie kon zijn leven beter gissen,
 Als in den Dom te hooren Missen.

Register.**A.**

A Dieu Haerlem soetendal.	3.
Ach helpt doch eenen Blindeman.	46
Amsterdamse straten wat krielen, &c.	62
Aenhoort een droevit Liedt.	76
Ach Margrietje mijn voogdesje.	80
Aenhoort doch vrinden al te gaer.	85

D.

De Son aen 't klimmen.	65
Doen Daphne g' overschoone maegt.	96
Dat meysje had een Bootsman lief.	73

E.

Een Dochter en een Jongman.	40
Een rijke Graef in zijnde bosschagie.	41
Eylaes hoe is mijn hert en sinnen.	53

H.

Het was een Herdrinne stout.	26
Hoort al te samen na mijn woort.	27
Hier kom ick dwalen.	31
Helaes mijn suchten zijn om niet.	45
'k Heb den bras van 't luysige vryen.	54
Hoe slecht is 't nu met my gestelt.	55

Hoort toe Matroosen al te saem.	69
Het ginger een Bootsman wandelen.	89

I.

Ick sag lestmael een diertje gaen.	4
------------------------------------	---

K.

Komt schone Herderin.	14
Karel Koningh van Engelandt.	63

L.

Lief hebbers die de Zee bemint.	21
Lestmael gingh ick spanceeren.	25
Lestmael in 't kriecken al van den dage.	57

M.

Mijn Lief heeft twee bruyn oogjes.	16
------------------------------------	----

N.

Na Oostlant wilt ick varen.	13
-----------------------------	----

Nerea schoonste van u gebueren. 51

O.

O Boose werelt vol bedrieglijkheit. 18

O Werelt vol van overdaedt. 33

O Werelt vol van bedriegelijkheid. 59

Op een tijdt, op een tijdt. 86

O Paris wreet. 81

R.

Rijst uyt den slaep schoon Herderin. 6

Roomsche Besje grot wouts. 93

S.

Schoon Catrijn, ô beelt der beelden. 29

Schoon Herderin gy doet my sterven. 48

Sint Nicolaes goet heylig man. 68

Sal dan mijn Minnares. 88

T.

Te Vlissingen leyt een Iacht bereyt. 44

Te parijs daer woont een vrouwtje. 74

W.

Weest overschoon Herdering gegroet.	8
Wie wil hooren een niuw Liedt.	10
Wel dus bedroeft Ionckvrouw.	12
Wulpse Herderinne.	38
Wat benne wy slegt minnaertjes. &c.	50
Wat blaest ô moedig Vorst.	90
'kWou noch wel eens voor, &c.	29

Eynde des Registers.